Rose

ท้องฟ้าไร้เมฆ 2

Cloudless Sky

클라우드리스 스카이

ทดลองอ่าน

모아이 โมอาอี

เขียน

RTSha

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ชินโซรัมใช้ชีวิตครั้งที่สี่อย่างปล่อยวางยิ่งกว่าชีวิตครั้งไหน ๆ และพบว่าความสัมพันธ์ของเขากับเพื่อนร่วมทีมภาคอากาศดีกว่าในทุกชีวิตที่ผ่านมา ทั้งยังดีใจที่ได้ดูแลลูกทีมได้สมกับตำแหน่งหัวหน้า และเมื่อล่วงรู้ความรู้สึกที่ฮันแทอุนมีต่อตัวเองอย่างลึกซึ้ง เขาจึงตัดสินใจทำบางอย่างเพื่อชดเชยที่อีกฝ่ายตายแทนกันมาตลอด

ความสุขที่ได้รับครั้งนี้ทำให้ชินโซรัมอยากมีชีวิตอยู่ เขาเร่งรุดวางแผนรับมือปรากฏการณ์รอยแยกขนาดใหญ่ด้วยข้อมูลจากชีวิตก่อนหน้าทั้งสามครั้ง

ลูปชีวิตของชินโซรัมในครั้งนี้จะยาวนานแค่ไหน และเขาจะได้ใช้ชีวิตอย่างที่ต้องการหรือไม่ มาร่วมเอาใจช่วยไปด้วยกันนะคะ

Rose

Cloudless Sky
บทที่ 2

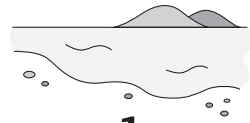

1
Beat Around (1)

เป็นครั้งแรก ที่เสียงฝีเท้าดังขึ้นในหอพักซึ่งว่างเปล่ามาหลายวัน ปกติห้องนี้จะมีเสียงเพียงเล็กน้อย ส่วนห้องข้างกันที่มักจะส่งเสียงเอะอะกลับไร้สุ้มเสียงตลอดช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมา

เสียงเท้านั้นผ่านห้องนั่งเล่นมาหยุดอยู่หน้าประตู หลังจากลังเลครู่หนึ่ง เจ้าของฝีเท้าก็มองไปยังประตูที่ถอดบานพับออกแล้วเอนพิงกรอบประตู สุดท้ายเขาก็ขยับบานประตูไปวางไว้ข้าง ๆ ก่อนจะก้าวข้ามเขตห้องไป

ห้องนั่งเล่นยังเหมือนตอนที่เคยเหลือบมองเข้ามา เขาเดินข้ามห้องนั่งเล่นและเข้าไปในห้องนอน ห้องนอนนั้นดูเหมาะกับคำว่ารก หนังสือหลายสิบเล่มวางกองอยู่รอบเตียงประหนึ่งห้องทดลองของคนประหลาด นอกจากหนังสือวิจัยที่เกี่ยวกับรอยแยกแล้ว ยังมีหนังสือด้านมนุษยศาสตร์อีกด้วย

ในห้องเต็มไปด้วยหนังสือ บนเตียงเต็มไปด้วยหมอนและหมอนข้างประมาณเจ็ดใบซึ่งวางไม่เรียบร้อย และมีหนังสือวางแบอยู่อีกหลายเล่ม จนมีพื้นที่ไม่เพียงพอให้คนคนหนึ่งเอนตัวนอน ไม่ว่าจะนอนหันศีรษะไปทางไหนก็รู้สึกเหมือนถูกฝังอยู่ที่นี่

เขาเจอหนังสือที่เคยเห็นมาก่อนตรงหัวเตียง

การตีความภาษามือ : หลักสูตรขั้นสูง (2)

มือที่หยิบหนังสือมาพลิกปกดูห่อหุ้มด้วยผ้าพันแผล มือทั้งสองข้างของชายผู้นี้ถูกพันเป็นมัมมี่ แต่นอกเหนือจากนี้ก็ไม่มีร่องรอยบาดแผลใหญ่

ใด ๆ จากนั้นเขาก็เหยียดแขนไปหยิบหมอนซึ่งปกติเจ้าของห้องใช้นอนมาถือไว้แนบตัว ก่อนจะเดินไปในห้องแต่งตัวที่อยู่ติดกับห้องนอน

ห้องแต่งตัวถูกจัดอย่างเป็นระเบียบแตกต่างจากห้องนอน ชุดสูทสีดำคุ้นตาแขวนอยู่ด้านหน้า ส่วนชุดลำลองแขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าบิลท์อินที่มีกระจกในตัว แทอุนเปิดประตูตู้เสื้อผ้าหยิบเสื้อสเวตเตอร์และกางเกงซึ่งวางอยู่บนสุดออกมาใส่ไว้ในกระเป๋า

เจ้าของห้องนี้นอนอยู่โรงพยาบาลตั้งแต่หลังทำลายรอยแยกระดับหนึ่งบนภูเขาบุกฮันซานจนถึงตอนนี้ คนที่เข้ามาในห้องนี้ก็ได้รับบาดเจ็บจนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลหลายวันเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้รับบาดเจ็บเท่าชินโซรัมที่เป็นเจ้าของห้อง

ตอนที่เขาฟื้นจากการผ่าตัดมือซ้าย โซรัมยังคงหลับอยู่ อีกฝ่ายมีผ้าพันแผลทั่วทั้งร่างกายพร้อมชุดถ่ายเลือดหลายชุด ดวงตาปิดลงอย่างสงบราวกับกำลังหลับฝันยาวนาน โซรัมอยู่กับการนอนที่ตัวเองรักมากและไม่ตื่นอีกหลายวัน

ระหว่างนั้นแทอุนก็ฟื้นตัวพอที่จะเคลื่อนไหวได้ ผู้ป่วยซึ่งอยู่เตียงข้าง ๆ มีแนวโน้มจะต้องนอนโรงพยาบาลอีกนาน เขาจึงสามารถไปเอาเสื้อผ้าหรือสิ่งของที่จำเป็นต้องใช้มาให้ได้ตามคำขอ

เขาเปิดลิ้นชักใต้ราวแขวนเสื้อ ชุดชั้นในมักเก็บไว้ในลิ้นชักซ่อนที่อยู่ใกล้ห้องน้ำ โซรัมก็เช่นกัน

แทอุนหยุดอยู่หน้าชุดชั้นในที่จัดวางอย่างเป็นระเบียบ ในส่วนของเสื้อผ้าเขาแค่หยิบชุดซึ่งอยู่ด้านบนสุด แต่พอเป็นชุดชั้นในก็ไม่รู้ว่าจะเลือกอะไร พอเขาชะงักมือและเอาแต่มองพวกมัน ก็ยิ่งรู้สึกเหมือนว่าตัวเองกลายเป็นคนแปลก ๆ

สุดท้ายเขาก็หยิบสองตัวที่อยู่ด้านนอกสุดออกมาและรีบเอาใส่กระเป๋าเหมือนกำลังทำอะไรผิด จากนั้นก็ปิดตู้เสื้อผ้าแล้วกลับเข้าห้องตัวเองผ่านประตูพัง ๆ

ห้องข้าง ๆ กลับมาเงียบสงบอีกรอบ

ไม่นานจากนั้นประตูห้องพักผู้ป่วยในโรงพยาบาลที่เจ้าของห้องพักอยู่

ก็เปิดออก มีกลิ่นยารุนแรงอยู่ภายในห้องผู้ป่วยเดี่ยวสีขาว เนื่องจากโซรัมมีบาดแผลลึกจึงต้องได้รับการฆ่าเชื้อและรักษาเป็นประจำ

ลมที่พัดจากหน้าต่างทำให้มู่ลี่แผ่นบางสั่นไหว ใต้นั้นเป็นเตียงว่างเปล่ามีเพียงกองผ้าห่มซึ่งสภาพเหมือนมีใครหลุดออกมา

"..."

โชคยังดีที่เสาน้ำเกลือก็หายไปเช่นกัน

แทอุนวางกระเป๋าที่นำมาด้วยไว้บนเก้าอี้คนเฝ้าไข้ จากนั้นก็โยนหมอนลงบนเตียงแล้วออกจากห้องไป

บนชั้นดาดฟ้าของโรงพยาบาล มีคนสวมชุดผู้ป่วยนั่งหมิ่นเหม่อยู่บนราวกั้น ดาดฟ้า ถ้าเป็นคนธรรมดาคงจะขนลุกเมื่อมองทิวทัศน์ไกล ๆ ใต้ฝ่าเท้า แต่เขาคือผู้พิทักษ์ที่เหาะไปบนท้องฟ้าได้ สำหรับเขา นี่ไม่ใช่ความสูงที่ทำให้หวาดกลัว

ถึงจะตกจากความสูงระดับนี้ เขาที่มีร่างกายแข็งแรงก็คงพูดแค่ว่า 'โอ๊ย เจ็บจัง!' เท่านั้น ทว่าตอนนี้สภาพร่างกายของเขายังไม่สมบูรณ์นักจึงอาจจะเจ็บกว่านั้นก็ได้

ควันลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าสีฟ้าสดใส เขาขมวดคิ้วขณะกัดก้นกรองบุหรี่อีกครั้ง มือสัมผัสบาดแผลใต้อกที่ยังไม่หายดี แม้ว่าร่างกายจะเต็มไปด้วยยาแก้ปวด แต่ความเจ็บปวดก็ยังคงอยู่

ถึงกระนั้นโซรัมก็ยิ้มได้

ดันเจี้ยนภูเขาบุกฮันซานที่เดิมทีคร่าชีวิตผู้พิทักษ์ของศูนย์ใหญ่ไปมากมาย สิ้นสุดลงโดยไม่มีผู้เสียชีวิต นี่เป็นผลลัพธ์ที่ดีกว่าชีวิตที่สาม

หากมีผู้เสียชีวิตและมีความขัดแย้งกับสาขาพูซาน ดันเจี้ยนใหญ่ครั้งที่สามจะเริ่มต้นด้วยบรรยากาศที่เลวร้ายที่สุด ถึงจะรู้เรื่องนี้อยู่แล้ว แต่จนถึงตอนนี้เขาก็ยังไม่มีวิธีหยุดยั้งเรื่องนั้นและหยุดดันเจี้ยนขนาดใหญ่ได้

ปัจจัยที่ใหญ่ที่สุดซึ่งทำให้เรื่องต่าง ๆ ได้รับการแก้ไขอย่างดีคือการมีอยู่ของฮันแทอุน ในชาติที่แล้วเขาไม่รู้ว่าฮันแทอุนที่เพิ่งตื่นรู้แข็งแกร่งขนาดนี้จึงไม่ได้ใช้อีกฝ่ายเต็มกำลัง

แม้ครั้งนี้ทั้งสองคนจะบังเอิญตกลงไปใกล้รอยแยก ทว่าสุดท้ายแล้วก็ต้องขอบคุณฮันแทอุน เพราะแบบนั้นพวกเขาจึงทำลายรอยแยกได้สำเร็จ ในทางกลับกันพวกเขาก็ได้รับบาดเจ็บไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งโซรัมที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสที่สุดนับตั้งแต่เริ่มต้นชีวิตที่สี่ แต่นั่นก็ถือเป็นสิ่งตอบแทนซึ่งจ่ายไปในราคาถูก ๆ

ขณะที่เขาอยู่ในโรงพยาบาล มินกีก็ติดต่อมา

[ขอโทษที่ไม่ได้ไป]

ข้อความสั้น ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยความรู้สึกผิดถูกส่งมาในห้องแชตกลุ่มสามคนที่มีกาอึลด้วย บางทีมินกีอาจจะอยากมาแต่ถูกคนอื่นห้ามไว้ แทนที่จะบอกว่าไม่เป็นไร โซรัมกลับตอบว่านายทำถูกต้องแล้ว ไม่ต้องกังวล

“แฮปปี้เอ็นดิ้ง”

จนถึงตอนนี้

บางทีเวลาที่เขาจะได้ใช้ชีวิตเป็นหัวหน้าจอมขี้เกียจของทีมเจ็ดอาจจะนานกว่าที่คาดไว้เล็กน้อย โซรัมพ่นลมหายใจออกจากลำคอเบา ๆ ขณะที่เขามองวิวรอบดาดฟ้า เพราะเบื่อหน่ายกับเพลงซึ่งปล่อยในช่วงที่ต้องย้อนเวลาซ้ำ ๆ เขาจึงฮัมเพลงที่ปล่อยตั้งแต่ก่อนการย้อนเวลาจะเกิดขึ้น

“อย่าแปลกใจถ้าได้บินข้ามท้องฟ้าอย่างอิสระ”

เขาเงยหน้าพร้อมขยับริมฝีปากเบา ๆ ตามเนื้อเพลง บนจออิเล็กทรอนิกส์ที่ในชาติก่อนเคยขึ้นข้อความไว้อาลัยต่อเขา ตอนนี้เป็นโฆษณารถยนต์ น้ำหอม และอื่น ๆ ประชาชนอาจเกิดความวิตกกังวลอยู่ชั่วข้ามคืนหลังเห็นข่าว แต่ทุกคนก็กลับมาใช้ชีวิตประจำวันในวันรุ่งขึ้นตามปกติ

ตึกนัมซานทาวเวอร์ ตึกขนาดใหญ่ ตึกขนาดเล็ก บ้านเก่า ๆ โรงเรียน ถนนคดเคี้ยว รถมากมาย โซรัมมองพลางสูดหายใจเข้าลึก ๆ ราวกับกำลังกลืนเสียงทั้งหมดที่เกิดขึ้นในช่วงเวลานี้ลงไป จากนั้นก็พ่นควันออกมาเหมือนจะทิ้งร่องรอยไว้ ควันบุหรี่ฟุ้งกระจายไปทุกทิศทางอย่างรวดเร็ว

เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกเหมือนได้มีชีวิตใหม่ ไม่ใช่ทหารรบแพ้ใน

ชาติที่แล้ว เขาไม่เคยคาดหวังเลยว่าจะได้สัมผัสกับความสำเร็จในชีวิตนี้

ประตูดาดฟ้าซึ่งอยู่ด้านหลังเปิดออก โซรัมทำเพียงหันไปมองและทักทายอีกฝ่ายด้วยสายตา ผู้ที่มาใหม่ขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นคนป่วยนั่งหมิ่นเหม่อยู่บนราวกั้นดาดฟ้า เขาอาจเป็นกังวลเพราะโซรัมยังสวมชุดผู้ป่วยโดยลากเสาน้ำเกลือไว้ด้านหลังประหนึ่งเป็นหาง

หลังจากได้เห็นพลังของแทอุนและมุมต่าง ๆ ของอีกฝ่ายที่ไม่เคยรู้มาก่อนในชีวิตที่ผ่านมา ภาพเงาซึ่งเขาเคยฉาบมันทับบนตัวอีกฝ่ายก็เลือนรางไปเช่นกัน

อืม พอนึกถึงความทรงจำเมื่อก่อน ก็ไม่อยากรบกวนเขาโดยไม่มีเหตุผล

บางทีในชีวิตนี้เราอาจเป็นเพื่อนกันได้ก็ได้

ดวงตาของโซรัมที่มองแทอุนค่อย ๆ หรี่ลง

แทอุนเดินเข้ามายืนข้าง ๆ โซรัม

“คุณชินโซรัมครับ”

โซรัมเอียงศีรษะ

“จำสัญญาที่ให้ไว้ตอนท้ายของดันเจี้ยนได้ไหมครับ”

โซรัมสบตาอีกฝ่ายครู่หนึ่งแล้วยกริมฝีปากซีดเซียวขึ้น

“ครับ จำได้ครับ”

เสียงของโซรัมแหบแห้ง นั่นเป็นเพราะเขานอนมานาน ถึงแผลจะหายดีแล้ว แต่เพราะมีไข้จึงคอบวม จนถึงตอนนี้ความเป็นคนป่วยยังปรากฏชัดอยู่บนใบหน้า

แทอุนก้าวเข้ามาใกล้มากขึ้น เขายื่นมือไปหาโซรัม มือที่ยื่นเข้ามาเหมือนกำลังจะเขกศีรษะกัน แต่แทนที่เป้าหมายจะเป็นหน้าผาก เขากลับดึงไหล่โซรัมซึ่งนั่งอย่างน่าหวาดเสียวแทน

“ชินโซรัม เคยบอกแล้วใช่ไหมว่าตอนป่วยให้อยู่นิ่ง ๆ อย่าดื้อ”

“...”

หมายถึงเรื่องที่เขาทนไม่ไหวเลยออกมาทางหน้าต่างสินะ

โซรัมคิดว่าการพูดแบบเป็นกันเองของแทอุนฟังดูอัดอั้นมาก บางที

อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายต้องการพูดในสิ่งที่อยากพูดในสถานการณ์เร่งรีบ จึงดูไม่ตะขิดตะขวงใจและเป็นธรรมชาติมาก

โซรัมจับมือแทอุนลงด้านล่าง

“นี่”

เขากอดอก ลักยิ้มบนแก้มตอบกดลึกกว่าปกติ

“ตอนนี้เป็นเวลาทำงานนะ”

ใต้ท้องฟ้าสีครามของวันธรรมดา ผู้คนต่างเดินกันขวักไขว่ คำขอที่ว่า *“ผมอยากคุยแบบเป็นกันเองนอกเวลาทำงานครับ”* ถูกสกัดไว้แบบนี้ โซรัมกระโดดลงจากราวกั้นดาดฟ้าเบา ๆ

“ไปกันครับ คุณฮันแทอุน”

แทอุนไม่มีปัญหากับการเคลื่อนไหวแล้ว ยกเว้นมือสองข้างที่กระดูกเพิ่งผสานกัน

วันแรกที่เขาถูกนำตัวส่งโรงพยาบาล เขามีอาการกระดูกแขนร้าว แต่ก็หายเป็นปกติภายในสองวัน มือซ้ายซึ่งมีอาการบาดเจ็บหลายอย่าง ทั้งมีแผล โดนพิษ และกระดูกหักยังต้องถูกพันด้วยผ้าพันแผล ถึงอย่างนั้นเขาก็เคลื่อนไหวได้ตามปกติ ส่วนอาการบาดเจ็บที่เหลือสามารถรักษาแบบผู้ป่วยนอกได้

ด้วยเหตุนี้แทอุนจึงอาศัยอยู่ในหอพักแทนห้องผู้ป่วยในโรงพยาบาล และสุดท้ายก็ต้องคอยเอาสิ่งของต่าง ๆ ไปให้โซรัมที่ยังออกไปไหนไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการออกจากโรงพยาบาล แน่นอนว่าเขาก็ไม่ได้รู้สึกขุ่นเคืองใจอะไร

พอใกล้เที่ยง แทอุนก็เปิดประตูห้องผู้ป่วยอีกครั้งพร้อมถือหนังสือมาสองเล่ม

เขามองไปทางเตียงเป็นอันดับแรกก่อนจะหรี่ตาลง ก่อนหน้านี้เตียงเคยว่างเปล่า แต่วันนี้...มีก้อนสีขาวขนาดใหญ่มหึมานอนอยู่บนเตียง และด้านหลัง

ทดลองอ่าน

ก้อนสีขาวก็มีหางสีขาวส่ายดุกดิก

แทอุนปิดประตูห้องแล้วค่อย ๆ เดินเข้าไปใกล้เตียง

โล่งอกที่เจ้าของห้องไม่ได้หายไปไหน เขานอนนิ่ง ๆ โดยเอาหน้าอกและขาแนบกับอุ้งเท้าสีขาวของอาอิลหมายักษ์

“ทำอะไรครับ”

“...สัตว์บำบัดครับ”

“เหรอครับ”

“อายองว่าอย่างนั้นน่ะครับ...”

ตอนเช้าอายองแวะมาเยี่ยมโซรัมก่อนไปโรงเรียน เธอเรียกอาอิลออกมาและสั่งให้เฝ้าพี่โซรัมไว้ พอโซรัมจะขยับตัว อาอิลก็เห่า “โฮ่ง!” และกดหน้าอกโซรัมด้วยฝ่าเท้านุ่มสีชมพูเหมือนเยลลี่

“อา รู้แล้วน่า ฉันจะไม่ออกจากห้องและจะอยู่เฉย ๆ!”

“โฮ่ง!”

“ฉันอยู่ท่านี้มาหลายชั่วโมงแล้วรู้ไหมไอ้หมา นี่มันไม่ดีต่อสุขภาพนะเว้ย!”

“โฮ่ง! โฮ่ง!”

“ถ้ายังทำแบบนี้ต่อ ฉันจะถอดแกออกจากตำแหน่งมาสคอตของทีมภาคอากาศ!”

“โฮ่ง!”

ไม่ว่าจะฟังเข้าใจหรือเปล่า แต่อาอิลก็ตอบรับคำบ่นของโซรัมอย่างกระตือรือร้น โซรัมผ่อนคลายร่างกายอย่างอ่อนแรงพร้อมสีหน้ายอมแพ้

“ติดต่ออายองช่วงพักแล้วบอกให้ยกเลิกการเรียกตัวอาอิลหน่อยนะครับ”

“...”

“คุณฮันแทอุน ผมเห็นชัดเจนว่าคุณมาแล้ว แต่ทำไมไม่เห็นพูดอะไรเลยล่ะ”

“ทำได้ดีมาก”

แทอุนชมและลูบหลังอาอิล อาอิลซึ่งยังวางฝ่าเท้าบนตัวโซรัมเงยหน้า

พลางเอียงศีรษะเข้าหามือที่ลูบไล้

“ไม่ อย่าไปชมสิครับ ผมคิดว่าผมจะขยับตัวไม่ได้จริงๆ แล้วนะ”

แทอุนลากเก้าอี้มานั่ง ก่อนจะใช้สองมือจับและลูบคางกับศีรษะของอาอิล อาอิลส่งเสียงครางอย่างอารมณ์ดี โซรัมซึ่งยังถูกกดอยู่ใต้ฝ่าเท้าเห็นแบบนั้นจึงพูดว่า

“คุณฮันแทอุนรับมือกับสัตว์ใหญ่เก่งดีนะครับ”

“ผมเคยเลี้ยงวัวไงครับ”

“อา อย่างนี้นี่เอง อาอิลคงจะตัวเล็กกว่าวัว...”

อาอิลที่ถูกลูบส่ายหางแรงขึ้นเรื่อยๆ ร่างกายค่อยๆ เอียงไปหาแทอุนโดยไม่รู้ตัว แต่ด้วยท่าทางตอนนี้มันจึงทำแบบนั้นได้ลำบาก

ในที่สุดอาอิลก็ยอมแพ้ให้กับมือซึ่งดูไม่ใส่ใจแต่เกาบริเวณที่ตัวเองคันได้อย่างถูกจุด เดิมทีสุนัขปอมเมอเรเนียนไม่ใช่สายพันธุ์ที่ซื่อสัตย์ต่อคำสั่งของเจ้าของมากนัก แต่เป็นสุนัขพันธุ์น่ารักที่ชอบได้รับความรักมากกว่า อาอิลลุกจากเตียงและวางศีรษะกับอุ้งเท้าหน้าบนต้นขาของแทอุนพลางส่งเสียงครืด...ด้วยเหตุนี้โซรัมจึงได้รับอิสระ

หลังจากผ่านไปหลายชั่วโมง ในที่สุดโซรัมก็ได้ลุกขึ้นนั่ง เขาหมุนไหล่และเมื่อก้าวขาออกนอกเตียง

“ครืด...”

“...”

สายตาของหมาน้อยและชายที่กำลังลูบมันหันไปหาโซรัมทันที

“...ทำไมทุกคนที่มาเยี่ยมไข้ต้องจ้องผมเหมือนผมเป็นเด็กเกเรที่คอยแต่จะสร้างปัญหาล่ะครับ”

“เรื่องนั้นคุณชินโซรัมรู้ดีที่สุดไม่ใช่เหรอครับ”

“ไม่ไปไหนหรอกครับ สภาพแบบนี้จะเอาแรงที่ไหนไปก่อเรื่องได้ล่ะ”

โซรัมลุกยืนและหมุนไหล่เล็กน้อยราวกับจะพิสูจน์สิ่งที่ตัวเองพูด

“ว่าแต่คุณฮันแทอุนออกจากโรงพยาบาลแล้วหรือยังไม่ออกครับ เห็นออกไปไหนมาไหนทุกวันเลย ทั้งที่ป้ายชื่อก็ยังติดอยู่ที่ห้องผู้ป่วยข้างๆ ผม”

“ผลตรวจบอกว่าผมออกจากโรงพยาบาลได้แล้วครับ แต่ผู้อำนวยการ

บอกให้พักรักษาตัวในโรงพยาบาลและลาป่วยเพื่อพักผ่อนอีกสองสามวัน ผมเลยตัดสินใจจะออกไปพร้อมคุณชินโซรัม”

“อา พอจะเข้าใจ...”

“โฮ่ง!”

“รู้แล้ว! ไม่ออกไปไหนแล้ว อยู่บนเตียงเนี่ย เห็นไหม”

อาอิลซึ่งยังไม่ยอมละทิ้งการโดนลูบจ้องโซรัมเขม็งเพื่อจับตาดู โซรัมที่ร่างกายปวดเมื่อยยังไม่ทันได้ยืดเส้นยืดสายอย่างเต็มที่ พอเห็นสายตาของอาอิลก็ปีนกลับขึ้นเตียง ทว่าเขาไม่ได้เอนตัวนอน แต่กลับนั่งขัดสมาธิ

“นี่ อาอิล มานี่”

“โฮ่ง”

แทนที่จะไปหาโซรัม อาอิลกลับตีหางลงบนเตียงเป็นการถามว่า ‘ทำไมอะไร’

“ไม่ใช่ มาหาฉันเร็ว”

“...”

“จำคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขด้วยกันมาเป็นปีไม่ได้ แต่ดันไปหลงใหลฝ่ามือเจ้าเล่ห์ที่เคยเลี้ยงวัวเรอะ...”

“พูดอะไรน่ะครับ”

ก๊อก ๆ บทสนทนาของพวกเขาถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูห้อง

“ครับ”

“คนไข้ชินโซรัม ขออนุญาตนำอาหารมาเสิร์ฟค่ะ”

“อา ครับ”

อาหารมาถึงตรงเวลา เมื่อเห็นคนแปลกหน้าปรากฏตัว อาอิลก็ลุกขึ้นและไปยืนข้างหน้าราวกับจะปกป้องทั้งสองคนไว้ แต่พอดมกลิ่นจากถาดอาหารมันก็กลับมาที่ข้างเตียงเหมือนเดิม

โต๊ะถูกจัดไว้บนเตียงโดยมีอาหารวางอยู่บนนั้น แม้ว่าเขาจะกินอาหารปกติที่ไม่ใช่ข้าวต้มได้แล้ว แต่กับข้าวก็จืดสนิท เช่น กิมจิขาว ไข่ตุ๋น ปลาและผัดลูกชิ้นปลา ซุปที่ยกมาพร้อมกันคือซุปมันฝรั่งจืด ๆ โซรัมซึ่งเป็นคนเกาหลีชื่นชอบซุปรสเผ็ดเค็ม สตู หม้อไฟ หรือก็คืออาหารสีแดง

เขาจึงบุ้ยปากเล็กน้อย

จากนั้นห้องแชตกลุ่มของทีมเจ็ดก็ดังขึ้น

อายoง : [พี่แทอุนถึงโรงพยาบาลแล้วเหรอ]

ฮันแทอุน : [อืม]

อายoง : [โอเค เปลี่ยนไม้ผลัดได้]

แล้วอาอิลก็ถูกควันสีแดงปกคลุมก่อนจะหายไป พยาบาลเผยยิ้มกว้างเต็มที่เมื่อเห็นปอมเมอเรเนียนยักษ์แสดงความเสียใจให้เห็น

“กินให้อร่อยนะคะ”

ดังนั้นในห้องผู้ป่วยจึงเหลือเพียงคนสองคน

โซรัมใช้ช้อนคนซุป เขากินซุปมันฝรั่งไปหนึ่งช้อนแล้วพึมพำว่า “รสชาติเหมือนน้ำเปล่า...” ก่อนจะมองแทอุนทั้งที่ช้อนยังคาอยู่ในปาก

“มือเป็นยังไงบ้างครับ”

“ปกติครับ เกือบจะสมานหมดแล้ว”

“อืม”

ในทางกลับกัน มือของโซรัมเป็นเพียงอวัยวะเดียวที่ยังปกติดีอยู่ ร่างกายส่วนอื่นยังไม่หายดี ด้านในของชุดผู้ป่วยตัวหลวมจึงเต็มไปด้วยผ้าพันแผล

ถึงอย่างนั้นหมอก็ยังบอกว่า หลังจากที่เขารู้สึกตัว ร่างกายของเขาจะดีขึ้นเร็วมากอย่างไม่น่าเชื่อด้วยคุณสมบัติการฟื้นตัวของระดับหนึ่ง บางทีสิ่งที่ต้องพันแผลนานกว่าอาจเป็นมือซ้ายของแทอุนซึ่งตอนนี้ถูกพันเหมือนถุงมือเตาอบ

“มือของฮันแทอุนนี่ดูไม่ได้เลย ถูกบาดด้วยดาบ แถมพิษยังเข้าไปในบาดแผล กระดูกก็ร้าวอีก”

“โชคดีที่ผมต้องกังวลแค่เรื่องมือ ไม่ใช่ทั้งตัวเหมือนใครบางคน”

โซรัมเหลือบมองและยกตะเกียบที่ใช้ฉีกเนื้อปลาชี้อีกฝ่าย

“ที่นายบอกว่าจะคุยแบบเป็นกันเองกับฉันเพราะจะทำแบบนี้เหรอ

จะได้แซะเพิ่มเป็นสองเท่างี้เหรอ”

“ก็นายเริ่มก่อนนี่”

แทอุนยังพูดต่อโดยไม่ยอมแพ้

สองสามวันมานี้โซรัมใช้ทั้งภาษาสุภาพและเป็นกันเองผสมกันไปมาตามแต่ที่เจ้าตัวต้องการ ส่วนแทอุนก็ตอบสนองไปตามที่โซรัมใช้

ตอนแรกมันเป็นข้อเสนอที่เกิดจากความรู้สึกห่างเหินเล็กน้อยซึ่งกวนใจเขา ทว่าระยะห่างดังกล่าวไม่ได้แคบลงเพราะการพูดแบบเป็นกันเอง แต่เป็นเพราะได้ใช้เวลาแห่งความเป็นความตายด้วยกัน หลังตื่นขึ้นมาและเจอหน้ากันครั้งแรก เขารู้สึกว่ากำแพงที่โซรัมสร้างขึ้นตรงหน้าอ่อนยวบลงเล็กน้อย ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่จะยืนกรานให้พูดแบบเป็นกันเองอีก และเขาก็ไม่มีปัญหาอะไรหากโซรัมพูดแบบสุภาพผสมกับพูดแบบไม่เป็นทางการอย่างติดตลก

“มีของอะไรในหอพักที่อยากได้อีกหรือเปล่า”

โซรัมเคี้ยวกิมจิขาวแล้วส่ายหน้า

“พรุ่งนี้มาอีกไหม”

“ยังไงก็ต้องมาทำแผลอยู่แล้ว”

“ไม่เป็นไร แค่มาทำแผลแล้วก็กลับไปเลย วันหยุดอันมีค่าแท้ๆ กลับไปพักที่ห้องเถอะ พอหายดีจนกลับไปทำงานเมื่อไหร่ คงได้รอสแตนด์บายทำงานยี่สิบสี่ชั่วโมงแน่ๆ เวลาแบบนี้ต้องพักผ่อนสิ”

“ไม่เป็นไร ไม่มีอะไรทำอยู่แล้ว”

“ถ้าไม่มีอะไรทำก็แค่ไปนอนสิ” ช้อนที่ใช้ตักข้าวชะงักกะทันหัน “ค่อยมาวันที่ออกโรงพยาบาล ออกไปด้วยกัน”

“...”

“มันเป็นพิธีออกจากโรงพยาบาลน่ะ เอ่อ จะอธิบายยังไงดี เดินพรมแดง? ขบวนแห่เฉลิมฉลองการออกจากโรงพยาบาล? คือต้องอยู่ต่อหน้าผู้คนน่ะ...”

“รู้แล้ว เคยเห็นคลิปอยู่”

“หือ ของใคร”

“ตอนนายเข้าโรงพยาบาลหลังจัดการดันเจี้ยนอุโมงค์ซังโด”

“อา ของสองปีก่อนหรือเปล่านะ ค้นดูทุกอย่างเลยนะเนี่ย”

จู่ ๆ โซรัมที่กำลังกินข้าวก็มองไปทางหน้าต่าง ท้องฟ้าเมื่อเข้าสู่เดือนแห่งครอบครัว[1] ดูแจ่มใส แมลงต้นฤดูมักมาเกาะตรงขอบหน้าต่างแล้วบินไป

“เหลืออีกสามวันใช่ไหมนะ”

หมายถึงระยะเวลาการรักษาตัวในโรงพยาบาล ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้วที่โซรัมนอนอยู่ในห้องผู้ป่วยเดี่ยว

ลมแรงซึ่งพัดมาจากนอกหน้าต่างทำให้เส้นผมของโซรัมพลิ้วไหว ขณะที่เขาหันหน้าไปทางหน้าต่างอีกครั้ง หมอกสีน้ำเงินก็แพร่กระจายจากปลายนิ้วและหน้าต่างที่เปิดอยู่ก็ปิดช้า ๆ เมื่อเสียงรบกวนจากภายนอกหายไป เสียงของคนสองคนที่อยู่ข้างในก็เริ่มชัดเจนขึ้น โดยเฉพาะเมื่อเป็นการได้ยินของระดับหนึ่ง

คนสองคนนั่งใกล้กันเงียบ ๆ ผู้ชายผมสีน้ำตาลอ่อนรูปร่างค่อนข้างผอมบางอยู่ในชุดตัวหลวมซึ่งพันแผลรอบตัว ต่อให้ไม่อยากมอง แต่สายตาก็ถูกดึงไปราวกับนั่นเป็นสิ่งเดียวที่ดึงดูดสายตา

แทอุนไม่สามารถละสายตาจากโซรัมได้พักหนึ่ง เขาอยากเริ่มบทสนทนาทว่าปากที่ไม่เก่งเรื่องพูดกลับแห้งเหือด

ก่อนที่เขาจะนึกหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งออก โซรัมก็หันมามองเสียก่อน

“ไปได้แล้ว...ไว้เจอกันวันออกจากโรงพยาบาลนะครับ คุณฮันแทอุน”

จากนั้นก็โบกมืออย่างไร้เยื่อใย

ตรงหน้าประตูหลักของโรงพยาบาลมีทางม้าลายยาว ถ้าข้ามไปแล้วเลี้ยวเข้าซอย ระยะทางไปยังอาคารศูนย์ใหญ่จะอยู่ที่หนึ่งร้อยเมตร มีการวางรั้วกั้น

[1] ในเดือนพฤษภาคมของเกาหลีใต้มีหลายวันซึ่งเป็นวันสำหรับครอบครัว เช่น วันเด็ก (วันที่ 5) วันพ่อแม่ (วันที่ 8) และวันคู่รัก (วันที่ 21) ด้วยเหตุนี้เดือนพฤษภาคมจึงมักถูกเรียกว่า ‘เดือนแห่งครอบครัว’

ชั่วคราวไว้ตามแนวถนน และผู้คนก็ออกมารวมตัวกันด้านนอกรั้วกั้นตั้งแต่เช้า

พ่อค้าแม่ค้าที่รู้ข่าวต่างมาตั้งแผงขายดอกไม้และกระเช้าขนมกันตามทางจากสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินมายังถนนสายนี้ แฟน ๆ ซึ่งรู้ว่าโซรัมไม่ชอบของหวานเดินผ่านแผงเหล่านั้นไป แต่แผงขายของก็ยังขายดิบขายดีอยู่

ผู้พิทักษ์หมายถึงบุคคลที่ต่อสู้กับรอยแยก แต่จู่ ๆ ความหมายของคำว่าคนดังก็เข้ามาปะปนอยู่ในคำนี้ด้วย พิธีออกจากโรงพยาบาลถือเป็นหนึ่งในเอกลักษณ์ของผู้พิทักษ์

แผ่นป้าย 'ขอบคุณที่ทำงานหนัก' และ 'ขอแสดงความยินดีที่ได้ออกจากโรงพยาบาล' ถูกแขวนไว้บนถนนตั้งแต่เช้า กระทั่งศูนย์ใหญ่ซึ่งคอยป้องกันไม่ให้ระยะห่างระหว่างผู้พิทักษ์กับแฟน ๆ ใกล้กันมากเกินไป ยังแจ้งวันและเวลาที่ผู้พิทักษ์จะออกจากโรงพยาบาลให้แฟน ๆ รับรู้ และช่วยเหลือเรื่องการดำเนินการด้วย

ตัวละครหลักของพิธีออกจากโรงพยาบาลวันนี้คือคนสองคนที่ทำลายดันเจี้ยนภูเขาบุกฮันซานระดับหนึ่งได้

หนึ่งในนั้นกำลังอารมณ์เสีย แม้ว่าจะถอดชุดผู้ป่วยออกเป็นครั้งแรกหลังจากที่สวมมานานก็ตาม

"อา ฮันแทอุน! อะไรเนี่ย!"

แทอุนนำชุดลำลองซึ่งจะสวมในวันออกจากโรงพยาบาลมาให้ตามคำขอของโซรัม โซรัมไม่ได้เปิดถุงที่ใส่เสื้อผ้าดูเลย และเพิ่งเห็นของที่อยู่ในถุงวันนี้ เสื้อผ้าที่แทอุนนำมาให้คือเสื้อสเวตเตอร์สีขาวและกางเกงผ้าฝ้ายสีเบจอ่อน นี่ไม่ใช่กำลังป่าวประกาศว่าเป็นคนป่วยหรืออย่างไร มันอะไรกันเนี่ย!

โซรัมคัดค้านอย่างรุนแรง ทว่าเป็นความไม่พอใจที่คนฟังไม่เข้าใจ

"มีปัญหาอะไร"

"เป็นมัมมี่ก็ไม่ใช่ แล้วทำไมข้างบนก็สีขาว ข้างล่างก็สีขาว!"

"...ข้างล่างก็สีเหลืองนิดหน่อยไง"

"ไม่ใช่สีเหลือง! มันเป็นสีเบจ!"

"อา เข้าใจแล้ว"

ฮันแทอุนทำหน้าเหมือนไม่รู้ว่าปัญหาคืออะไร ทั้งที่เพิ่งเอาเสื้อสีขาวและ

กางเกงสีอ่อนมาให้ ด้วยเซนส์แฟชั่นแบบนี้ เขาควรรู้สึกขอบคุณที่ผู้พิทักษ์สวมชุดสูทเวลาทำงาน

และโซรัมก็โกรธมากกว่าเดิมเพราะอีกฝ่ายเอาเสื้อผ้าแบบนั้นมาให้เขาสวม แต่ตัวเองกลับสวมเสื้อผ้าปกติ ทว่าเอาเข้าจริงแทอุนเหมือนหยิบอะไรได้ก็สวมสิ่งนั้นมากกว่า เขาสวมเสื้อยืดแขนสั้นสีดำ กางเกงยีน และคาร์ดิแกน[2] สีน้ำเงินเข้ม ถึงกระนั้นแทอุนก็ยังดูดีกว่าโซรัมมาก

“อย่างน้อยก็เอาคาร์ดิแกนที่นายใส่อยู่มาให้ฉันเลย”

“...”

แทอุนยังคงทำหน้าเหมือนไม่รู้ปัญหา แต่ก็ถอดคาร์ดิแกนออกอย่างว่าง่าย อย่างน้อยเขาก็ยังสวมเสื้อสีเข้ม ดังนั้นจึงดูดีอยู่ และด้วยเหตุนี้แทอุนจึงสวมเพียงเสื้อยืดแขนสั้นท่ามกลางอากาศเย็น แต่นั่นก็ไม่ใช่ธุระกงการอะไรของโซรัม

เมื่อพวกเขาออกจากโรงพยาบาลก็เห็นผู้คนรวมตัวกันตรงถนนข้างหน้า แทอุนซึ่งได้ยินคำอธิบายเกี่ยวกับพิธีออกจากโรงพยาบาลมาบ้างแล้วยังตกใจเล็กน้อยเมื่อเห็นคนมามากกว่าที่คิดไว้ แม้ว่าจะยังเช้าอยู่ก็ตาม แต่ผู้คนจำนวนมากก็ยังมารวมตัวกันอยู่ด้านหลังรั้วกั้น

เมื่อทั้งสองมาถึงจุดเริ่มต้นของถนน เสียงเชียร์และแสงแฟลชก็ระเบิดขึ้น มันดูเหมือนพรมแดงในเทศกาลภาพยนตร์ไม่มีผิด ผู้พิทักษ์ไม่มีการแจกลายเซ็นหรือจัดคอนเสิร์ต จึงไม่ค่อยได้พบปะประชาชนทั่วไปโดยตรง ดังนั้นบนใบหน้าของผู้ที่มารวมตัวกันวันนี้จึงเต็มไปด้วยความคาดหวัง

โซรัมและแทอุนโค้งคำนับต่อหน้าพวกเขา คนนับไม่ถ้วนต่างส่งเสียงเชียร์และปรบมือ

“ขอบคุณครับ”

เนื่องจากพิธีออกจากโรงพยาบาลมีความหมายในตัวเอง แฟนๆ จึงตั้งกฎขึ้นมาเองและปฏิบัติตาม พวกเขาไม่ปีนข้ามรั้วและไม่สร้างความวุ่นวาย เช่นการผลักคนข้างหน้า โซรัมและแทอุนเดินผ่านไปโดยผลัดกันทักทาย

[2] เสื้อถักไหมพรมที่ผ้าส่วนหน้าผ่าออกและติดด้วยกระดุม

ทั้งด้านซ้ายและขวา พลางตอบคำถามที่ดังเข้ามาเป็นครั้งคราว

“โซรัม ขอบใจนะ!”

“สู้เก่งมาก!”

“ขอบคุณนะแทอุน! อย่าเจ็บอย่าป่วยล่ะ!”

เสียงเชียร์ซึ่งส่งมายังผู้พิทักษ์ให้บรรยากาศคล้ายคลึงเสียงเชียร์คนดังหรือนักกีฬาดาวเด่นอยู่มาก ดอกไม้และตุ๊กตาที่แฟน ๆ เตรียมไว้ปลิวเข้ามาในเส้นทางที่ทั้งสองกำลังเดิน การเตรียมของขวัญที่ไม่ใช่ของแข็งยังเป็นหนึ่งในกฎด้วย เพราะอาจเป็นอันตรายได้หากถูกขว้างใส่

ของขวัญที่พวกเขาเก็บขึ้นมาไม่ได้ เจ้าหน้าที่จะเป็นผู้รวบรวมและส่งต่อให้ภายหลัง แต่ทั้งสองคนก็พยายามรับของขวัญให้มากที่สุดเท่าที่จะขนได้ แม้ว่ามันจะน่าอาย แต่ผู้พิทักษ์ส่วนใหญ่ซึ่งมีพิธีออกจากโรงพยาบาลก็สามารถชำระล้างความเจ็บปวดจากอาการบาดเจ็บได้ด้วยความภาคภูมิใจ

ขณะก้าวไปข้างหน้าพลางทักทาย แทอุนก็หยุดเดินกะทันหัน จากนั้นจึงก้มมองตุ๊กตาที่หยิบขึ้นมา

เป็นเพนกวินสายพันธุ์หนึ่งซึ่งโด่งดังหลังจากปรากฏตัวในสารคดีเกี่ยวกับทวีปแอนตาร์กติกา เพนกวินอาเดลีที่มีดวงตาโปนเชิดขึ้นข้างบน มีชื่อเสียงด้านนิสัยฉุนเฉียวพอ ๆ กับหน้าตาที่ดูบูดบึ้ง จึงถูกเรียกว่าอันธพาลแห่งแอนตาร์กติกา

สมกับฉายาอันธพาลแห่งแอนตาร์กติกา เมื่อมีบางอย่างขวางหูขวางตามันจะยกปีกขึ้นสองข้างและวิ่งเข้าใส่อย่างฉุนเฉียว เนื่องจากนิสัยดุร้ายซึ่งมาจากร่างเล็ก ๆ ของมัน ดังนั้นแม้แต่เพนกวินที่ตัวใหญ่กว่าเพนกวินอาเดลีก็ยังต้องถอยให้

“คุณฮันแทอุนทำอะไรอยู่ครับ”

เพราะอยู่ต่อหน้าผู้คน โซรัมจึงกลับไปใช้คำพูดทางการกับอีกฝ่าย แทอุนซึ่งกำลังมองตุ๊กตาเดินเข้าไปหาโซรัม จากนั้นก็ชี้ไปที่อีกฝ่าย

“ผม? เหมือนผมเหรอ”

“ครับ”

“เฮอะ ผมเนี่ยนะ...ดูยังไง...”

“เหมือนโซรัมเลย!”

“เหมือนกันเปี๊ยบเลย! เพนกวินอารมณ์ร้าย!”

“กองกำลังแอนตาร์กติกา!”

โซรัมขมวดคิ้วและหันไปมองหาที่มาของเสียง แฟน ๆ ซึ่งอยู่เหนือรั้วกั้นยิ้มอย่างร่าเริงและกดชัตเตอร์กล้อง แทอุนดันตุ๊กตาเพนกวินเข้าไปในอ้อมแขนของโซรัมแล้วเดินไปข้างหน้า

“คุณฮันแทอุนเหมือนอันนี้ครับ!”

โซรัมซึ่งวิ่งมาในสภาพที่เหมือนเพนกวินอาเดลียัดตุ๊กตาหมีขั้วโลกเหนือตัวใหญ่ใบหน้าบูดบึ้งใส่อ้อมแขนแทอุน หมีที่มีตารูปดวงจันทร์เสี้ยวกลับหัวทำหน้าเหมือนไม่สนใจและเบื่อทุกสิ่งบนโลก แทอุนจับหลังคอตุ๊กตาหมีขึ้นมาแล้วทำหน้าราวกับกำลังถามว่านี่คืออะไร

“อย่ายัดเยียดอะไรมั่ว ๆ สิครับ...”

“เหมือนเลย ฮันแทอุน!”

“เหมือนสุด ๆ!”

ปฏิกิริยาแบบเดียวกันหลั่งไหลมาจากคนรอบข้างเหมือนตอนโซรัม สุดท้ายแทอุนก็พูดไม่ออกเช่นกัน โซรัมยิ้มเหมือนแก้แค้นสำเร็จ จากนั้นก็ก้าวนำหน้าไปพร้อมเหน็บเพนกวินอารมณ์ร้ายไว้ข้างตัว

“...ฮ่า”

นี่เป็นครั้งแรกที่ใบหน้าแข็งทื่อของแทอุนปรากฏรอยยิ้มต่อหน้าผู้คนมากมาย

และวันนั้นเองตุ๊กตาเพนกวินอาเดลีและตุ๊กตาหมีขั้วโลกที่ทั้งคู่หยิบขึ้นมาก็ขายหมดบนช่องทางอินเทอร์เน็ต

“พักผ่อนเต็มที่ดีไหม”

“ให้พักแค่สิบวันเองเหรอครับ”

ก่อนที่ผู้อำนวยการพัคแจซอนจะชวนให้นั่ง โซรัมก็ทรุดตัวลงบนโซฟา

เรียบร้อยแล้ว

“ปากดีเหมือนเดิมแล้วแสดงว่าพักผ่อนมาเต็มที่สินะ”

ที่พูดแบบนี้ได้เพราะเขาจำภาพโซรัมซึ่งเหงื่อไหลกัดปากทนทุกข์ทรมานจากอาการบาดเจ็บทั่วร่างกายได้เป็นอย่างดี หลังจากเรื่องการ์ดฟลอร์การฝึกแบบเปิด และดันเจี้ยนระดับหนึ่ง ตามมาด้วยการเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลเป็นเวลาสิบวัน ต้องบอกว่าโชคดีแล้วที่โซรัมยังมีแรงพอจะทำตัวแบบนี้หรือเปล่า

ถึงอย่างไรผู้อำนวยการก็คิดจะให้โซรัมได้พักผ่อนจากงานผู้พิทักษ์ไปสักพักหนึ่ง

“ฉันดีใจที่ทั้งคู่กลับมาอย่างปลอดภัยนะ วันนี้ฉันเรียกพวกเธอมาเพราะมีเรื่องต้องบอกให้รู้”

“เรื่องอะไรครับ”

“แผนกประชาสัมพันธ์ขอร้องมา ว่าอยากให้พวกเธอไปทำกิจกรรมสำหรับออกอากาศรวมถึงโฆษณา”

“อา ก็นะ คงต้องทำสินะครับ”

มันเป็นการโต้ตอบที่แทอุนไม่ค่อยเข้าใจ แต่โซรัมพยักหน้าเหมือนคิดไว้แล้ว

“โซรัมคงรู้ดีว่าทำไมถึงไม่ค่อยให้พวกผู้พิทักษ์เปิดเผยตัวเองต่อหน้ากล้อง เพราะถ้าอยู่ต่อหน้าสาธารณชน ก็จะมีประเด็นต่าง ๆ ตามมาอีกเยอะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่สนใจเรื่องพวกนั้นอยู่แล้ว ส่วนคุณฮันแทอุนก็เล่นอินเทอร์เน็ตไม่เป็นด้วย”

“ผมเล่นเป็นครับ”

“ขี้โม้ ตอนอยู่การ์ดฟลอร์ยังบอกอยู่เลยนี่ครับ ว่าไม่ค่อยเล่นโทรศัพท์มือถือ”

แทอุนหันหน้าหนีไปอีกทางไม่คุยด้วย

“พวกเขายังมีเป้าหมายที่จะส่งพวกเธอไปออกรายการด้วย โดยเฉพาะหลังจากดันเจี้ยนขนาดใหญ่ระเบิดขึ้น”

ตอนผู้คนกำลังตื่นเต้นที่สุด ไม่ใช่แค่เรื่องชื่อเสียงของพวกเขาเท่านั้น

แต่ยังรวมถึงตอนความเคารพในพลังของพวกเขากำลังแพร่หลายออกไป พวกเขาต้องไปปรากฏตัวในรายการต่าง ๆ ซึ่งไม่ได้ไปถ่ายรายการแนวสารคดี แต่เป็นแนวบันเทิง

“เราไม่ใช่ทั้งพระเจ้าหรือผู้ช่วยชีวิต แค่ต้องแสดงแบบตลก ๆ ว่าเราก็เป็นคนเหมือนกัน ไหล่ของพวกเราก็เท่า ๆ กับของพวกเขา แม้จะกำลังแบกความรับผิดชอบชีวิตคนนับไม่ถ้วนก็ตาม”

ผู้พิทักษ์รุ่นหนึ่งซึ่งปรากฏตัวในช่วงแรก ๆ ของเหตุการณ์รอยแยกถือเป็นวีรบุรุษที่ช่วยกอบกู้ประเทศอย่างแท้จริง การช่วยให้ประเทศรอดพ้นจากวิกฤตถูกมองว่าเป็นสิ่งที่ต้องทำ และหากมีความล่าช้าหรือผิดพลาดก็จะกลายเป็นโทษร้ายแรงทันที

ตอนนี้ก็ยังพูดได้ไม่เต็มปากว่าบรรยากาศทำนองนี้หายไปจากคนรุ่นเก่าแล้ว แต่เมื่อเทียบกับเมื่อก่อนก็ถือว่าดีกว่ามาก เมื่อได้ใช้เวลาร่วมกับพวกเขานาน ๆ ก็จะทำให้เกิดความคิดว่า ‘พวกเขาก็เป็นคนเหมือนกันและเป็นเจ้าหน้าที่รัฐด้วย’ เมื่อจำนวนผู้พิทักษ์ระดับหนึ่งที่มีไม่ถึงสองหลักเพิ่มขึ้นและมีความหลากหลายมากขึ้น ภาพลักษณ์ของพวกเขาก็เปลี่ยนไปเช่นกัน

“ฉันรู้สึกขอบคุณพวกผู้พิทักษ์รุ่นใหม่ที่คอยแบ่งเบาภาระ และนั่นคือสาเหตุที่ฉันไม่มีความตั้งใจที่จะทำให้คนซึ่งต่อสู้หน้ารอยแยกกลายเป็นวีรบุรุษที่ต้องมาแบกภาระของประเทศอีกครั้ง”

ผู้อำนวยการถอนหายใจสั้น ๆ

“ไม่งั้นฉันคงทนไม่ไหว”

แน่นอนว่าผู้ที่รับผิดชอบในระดับผู้อำนวยการและหัวหน้าสาขาในปัจจุบันต้องคอยรักษาศักดิ์ศรีขององค์กรไว้ แต่พวกเขาก็ไม่ใช่คนรุ่นหนุ่มสาวซึ่งจะต้องยืนต่อหน้าสาธารณชนไปอีกสิบปีหรือยี่สิบปี

“...ถ้าพูดแบบนั้น ผมกับเจ้าหน้าที่ฮันก็พูดได้แค่ว่าต้องทำตามที่ผู้อำนวยการสั่งแหละครับ ผู้อำนวยการ”

โซรัมพูดพลางจับเนกไทที่ไม่ได้สวมมานานเล่น

“ก็ใช่ว่าผมไม่อยากไปและถูกบังคับสักหน่อย แถมรายได้เสริมก็ไม่เลวด้วยนี่ครับ”

“ใช่ เห็นว่าหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์นี่หน้าบานเลย เขาอยากเจอแทอุนจะตาย”

“เขาพูดอย่างนั้นเหรอครับ”

“ดาวรุ่งหน้าใหม่สุดหล่อที่นาน ๆ ทีจะมีมา”

“...ไม่ใช่นะครับ”

“ใช่ครับ คุณฮันแทอุนหล่อมากครับ ผมบอกไปตั้งแต่วันแรกที่เราพบกันแล้ว สงสัยจะลืม”

“ผมยังไม่ลืมครับ”

เมื่อแทอุนถูกชมว่าหล่อก็ทำตัวไม่ถูก เขาทำเพียงหันมองไปยังทิศทางตรงกันข้ามกับโซรัม

“ยังไงซะ โซรัมกับแทอุนไม่มีปัญหาอะไรที่จะไปออกรายการใช่ไหม”

“ครับ”

“ครับ”

“ดี ไม่งั้นถ้าทิ้งโอกาสหาเงินไปก็น่าเสียดายแย่ ฉันจะเรียกหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์มา แล้วพวกเธอก็คุยกันได้เลยนะ โซรัมเคยมีประสบการณ์ก็ช่วยแทอุนด้วย”

“ได้ยินไหม ถ้าอยากให้ช่วยก็ทำดีกับผมด้วยนะครับ”

“...”

หลังพบกับผู้อำนวยการแล้ว ทั้งสองก็ตรงไปยังห้องประชุมซึ่งอยู่ชั้นเดียวกัน ก่อนที่ทั้งสองคนจะเดินออกไป ผู้อำนวยการก็โทร.ไปแผนกประชาสัมพันธ์ และคำตอบที่ได้รับก็ฟังดูสดใสมีชีวิตชีวามาก ประโยคที่บอกว่าจะไปหาทันทีดังออกมาจากหูโทรศัพท์จนคนทั้งสองยังได้ยิน

พวกเขามาถึงห้องประชุมก่อนเวลาเล็กน้อย และนั่งข้างกันตรงโต๊ะสี่เหลี่ยมผืนผ้า

“นี่เป็นครั้งแรกที่นายได้เจอหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์หรือเปล่า”

“อืม”

“เขาเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลมากที่สุดในแผนกประสานงานภายนอก

เลยนะ บางทีโฆษณาตัวแรกที่นายจะถ่ายคราวนี้ก็คงได้ตัดสินใจร่วมกับเขาละมั้ง ภาพลักษณ์นั้นจะติดตัวนายไประยะหนึ่งเลย เพราะงั้นตัดสินใจให้ดีล่ะ เพราะพวกผู้พิทักษ์น่ะต้องออกปฏิบัติการตลอด แทบไม่ค่อยมีเรื่องให้เปลี่ยนภาพลักษณ์ผ่านการออกอากาศเหมือนพวกดาราหรอกนะ"

"หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์เป็นคนแบบไหน"

"อ้อ อืม...ก่อนหน้านี้ไม่รู้นะ แต่เขาเป็นคนมีเอกลักษณ์"

โซรัมซึ่งปกติเป็นคนชัดเจนกับทุกเรื่อง คราวนี้กลับพูดอ้อมๆ แอ้มๆ

ต่อมาอีฮเยซึง หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ก็มาถึงห้องประชุมซึ่งทั้งสองคนนั่งอยู่

"สวัสดีครับ โอ้ว ยินดีที่ได้พบครับ ผมเลือกอาชีพนี้ได้ดีเลยใช่ไหม อาชีพของผมคือเจ้าหน้าที่รัฐ มันก็เหมือนชามข้าวเหล็ก[3] แต่งานที่ทำก็หรูหราไม่แพ้งานเอเจนซี่เลยไม่ใช่เหรอ คงไม่มีใครมีโอกาสเจอผู้พิทักษ์บ่อยเท่าผมอีกแล้ว ไม่จำเป็นต้องแนะนำตัวเองหรอกครับ ผมเองก็เป็นพลเมืองของประเทศนี้และเป็นเจ้าหน้าที่ที่นี่ ผมทราบอยู่แล้วว่าทั้งสองท่านเป็นใคร ผมขอแนะนำตัวเองนะครับ"

ทันทีที่หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ปรากฏตัว เขาก็มาพร้อมพลังที่เหลือล้นกว่าผู้พิทักษ์ระดับหนึ่งทั้งสองคน หลังพูดชื่อและตำแหน่งแล้วเขาก็นั่งลง ริมฝีปากยกขึ้นเป็นรอยยิ้มกว้าง ทั้งยังโบกมัดเอกสารซึ่งนำติดตัวมาด้วย

"ทั้งสองท่าน ทายสิครับว่านี่อะไร"

"รับงานโฆษณาของพวกเรามาเยอะเลยเหรอครับ"

"ผมชอบหัวหน้าโซรัมจริงเชียว คุยกันรู้เรื่อง"

"ผมก็ชอบหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์เหมือนกันครับ ผมชอบที่คุณมุ่งมั่นต่อสิ่งที่ต้องการอย่างไม่ลดละ"

"การพูดการจาแบบไม่มีการกลั่นกรองไม่ว่าจะอยู่ที่ไหนมันก็ดีนะ ถึง

[3] ชามข้าวที่ไม่แตก มักเอาไปเปรียบกับงานซึ่งสามารถทำได้ตลอดชีวิตโดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกไล่ออก

ลูกน้องผมจะเหนื่อยนิดหน่อย แต่นั่นคือเสน่ห์ของหัวหน้าโซรัมไม่ใช่เหรอครับ"

"อืม เรื่องนั้นผมก็รู้สึกผิดอยู่นะครับ แต่ผมบอกไปตั้งแต่แรกแล้วว่าคอนเซปต์พี่ชายอบอุ่นใจดีมันไม่เหมาะกับผม"

"หน้าตาก็สมบูรณ์แบบ แต่ไม่คิดว่าบุคลิกจะไม่เข้ากันขนาดนี้ ทุกวันนี้ภาพลักษณ์นี้ติดตัวคุณไปแล้ว ซึ่งผมว่ามันก็สะดวกดี เพราะผู้คนต่างคิดว่าคุณเป็นแบบนี้ เรื่องที่ต้องตามเช็ดตามแก้ก็เลยน้อยลง"

"ว้าว แบบนั้นก็ดีเลยนะครับ โล่งอกไปที"

แทอุนรับรู้ได้ทันทีว่าการตอบโต้ประหลาด ๆ ของโซรัมเมื่อครู่นี้คืออะไร บางทีมันคงเป็นความไม่ชอบพอในพวกเดียวกันเอง

บรรยากาศของทั้งสองคนที่ต่อบทสนทนากันอย่างไหลลื่นไม่มีสะดุดนั้นคล้ายคลึงกันมาก พวกเขาแต่ละคนให้ความสำคัญกับตัวเองเป็นอันดับแรก ถึงอย่างนั้นก็ไม่มีเจตนาร้ายต่อกัน ดังนั้นแม้จะพูดจาเชือดเฉือนกันไปมา แต่ก็ให้ความรู้สึกว่าสิ่งที่ใช้เชือดเฉือนนั้นเป็นเพียงมีดของเล่น...

"แต่ล่าสุดนี้ หัวหน้าโซรัมมีภาพลักษณ์น่ารักอยู่นะครับ เห็นเรียกว่าเจ้าหญิงในอ้อมกอด"

"ใครครับ! ใครพูดแบบนั้น!"

"ก็...ประชาชนห้าสิบล้านคนที่ดูทีวีและคอยเชียร์หัวหน้าโซรัมในคืนนั้นมั้ง"

"...เพราะคุณฮันแทอุนเลย!"

คำว่า 'คุณ' ที่นำหน้าชื่อฟังดูเน้นมากเป็นพิเศษ เมื่อแทอุนไม่ตอบสนองโซรัมจึงลังเลว่าต้องจ้องแทอุนหรือหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ดี สุดท้ายเขาก็ทำได้แค่หายใจฟืดฟัด

เป็นภาพหาดูได้ยากที่จะเห็นโซรัมพ่ายแพ้ใครบางคนเรื่องการต่อปาก-ต่อคำ แทอุนมองโซรัมนิ่ง ๆ พักหนึ่ง ก่อนจะหันไปข้างหน้าอีกครั้ง

"ส่วนเจ้าหน้าที่แทอุนก็เป็นคนนิ่ง ๆ เหมือนตอนนี้อยู่แล้วใช่ไหมครับ"

"...ครับ อาจจะ"

"โอเค ต่อไปผมจะผลักดันภาพลักษณ์ผู้ชายเงียบ ๆ และดูหนักแน่นแบบนี้เองครับ มา เข้าเรื่องกันดีกว่า เจ้าหน้าที่แทอุนดูอันนี้ก่อนเลยครับ

ส่วนหัวหน้าโซรัมดูนี่ครับ"

มีกองเอกสารอยู่ห้ากองตรงหน้าแทอุน และอีกเจ็ดกองอยู่หน้าโซรัม

"คุณฮันแทอุนไม่รู้หรอกครับว่าการเลือกหัวข้อให้คุณน่ะยากขนาดไหน ในใจผมอยากประโคมแบรนด์เนมหรูหราให้คุณแบบหัวหน้าโซรัม แต่ภาพลักษณ์หนุ่มบ้านนาก็ถือว่าหนักแน่นอยู่ เหมือนภาพลักษณ์ของพระเอกเรื่อง 'ฝนไล่ช้าง' เลย เพราะงั้นจากแผนที่วางไว้ ผมเลยเลือกหัวข้อที่ไม่กระทบต่อภาพลักษณ์และราคาโอเคมาน่ะครับ"

หนุ่มบ้านนอก ฝนไล่ช้าง อะไรเนี่ย แทอุนมองเอกสารโดยไม่เข้าใจอะไรสักอย่าง

"หัวหน้าโซรัมของพวกเรามีประสบการณ์ทำงานมาแล้ว ผมเลยเลือกสองอย่างที่คิดว่าคุณจะไม่ปฏิเสธมาให้ ถึงขั้นเอาร่างข้อเสนอมาแล้วด้วย ส่วนที่เหลือก็ลองดูห้าอันนี้ละกันครับ"

"ผมเอาแค่สองอันที่คุณเลือกมาแล้วกัน ที่เหลือปฏิเสธเลยครับ ช่วงที่ผมโดนขังอยู่ในการ์ดฟลอร์และเข้าโรงพยาบาลมันเยอะมาก ผมน่าจะต้องขยับร่างกายสักหน่อย"

รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามตามปกติจะเกิดขึ้นช่วงครึ่งหลังของปีหน้า อย่างไรก็ตามในชีวิตนี้ ไฟป่าภูเขาบุกฮันซานเกิดขึ้นก่อนกำหนดถึงครึ่งปีอย่างไม่คาดคิด จึงรับประกันไม่ได้ว่ารอยแยกขนาดใหญ่ที่ว่าจะระเบิดตามเวลาที่เขารู้มา

ในชีวิตนี้เขาไม่เคยคาดหวังใดๆ แต่หากเป็นไปได้ เขาก็อยากให้ชีวิตนี้คงอยู่นานที่สุด และเนื่องจากพวกเขาสกัดกั้นรอยแยกไฟป่าครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี ก็ไม่แน่ว่าอาจป้องกัน...รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามได้อย่างปลอดภัยเช่นกัน

...แม้ว่าจะเป็นความหวังอันเลือนรางก็ตาม

"น่าเสียดาย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ครับ เพราะหน้าที่หลักของหัวหน้าโซรัมคือผู้พิทักษ์ แล้วยิ่งหลังจากเกิดเหตุการณ์ดันเจี้ยนขนาดใหญ่แล้ว คงต้องเตรียมตัวไปออกรายการบันเทิงที่เผยให้เห็นชีวิตประจำวันอย่างเป็นธรรมชาติด้วย บางทีโปรแกรมนี้อาจได้ถ่ายทำก่อนถ่ายโฆษณาอีกนะครับ แล้วเจ้าหน้าที่

แทอุนล่ะครับ มีแบรนด์ที่ถูกใจบ้างไหม”

หัวข้อวกกลับมาที่แทอุน *อา* แทอุนตอบสนองช้าไปหนึ่งจังหวะ แล้วเขาก็คิดได้ว่าหัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์มีความคล้ายคลึงกับโซรัมมากในเรื่องที่หากทำแล้วไม่ได้ผลก็แค่หยุดทำมันทันที

“ผมขอเลือกจากแค่ในนี้ได้ไหมครับ”

“คุณจะทำหมดห้าตัวเลยก็ได้ครับ นั่นยิ่งดีสำหรับเรา และดีต่อบัญชีธนาคารของเจ้าหน้าที่แทอุนด้วย”

แทอุนพลิกดูเอกสารทั้งห้าฉบับซ้ำ ๆ แต่เขาก็ยังตัดสินใจไม่ได้ง่าย ๆ เขาเป็นแค่คนธรรมดาจนเมื่อไม่นานมานี้ จึงไม่คุ้นเคยกับเรื่องสื่อรวมถึงเรื่องการออกรายการ

“ความจริงงานที่ติดต่อมาหาเจ้าหน้าที่แทอุนมีเยอะมาก ๆ หลังจากตัดโฆษณาตัวที่มีเงื่อนไขไม่น่าพอใจออกไปหมดแล้ว ก็เหลือแค่ห้าตัวเท่านั้นครับ ดังนั้นมันเลยไม่สำคัญว่าคุณจะเลือกอะไร”

หลังจากนั้นไม่นาน แทอุนก็ถามอย่างจริงจัง

“เอ่อ...มีอันไหนที่ผมได้แสดงน้อยที่สุดไหมครับ”

“แค็ก นั่นสิ เรื่องนั้นก็สำคัญ”

โซรัมกลั้นหัวเราะอย่างเปิดเผย

“นี่ อันนี้”

หัวหน้าแผนกประชาสัมพันธ์ชี้ไปยังเอกสารฉบับที่สี่ จากนั้นก็ดึงขึ้นมาทับเอกสารฉบับแรก

“แต่ถ้ารับแค่ตัวนี้ตัวเดียวก็น่าเสียดายแย่สิ งั้นเดี๋ยวทางเราไปเจรจาให้แสดงอันนี้น้อยลงดีกว่า แล้วรับสองงานแบบนี้โอเคไหมครับ”

“ว้าว ทั้งสองอันนี้ดูจริงจังเกิน...ไม่สิ ดูเรียบร้อยจริง ๆ เลยนะครับ...”

เมื่อโซรัมเห็นเอกสารของแทอุนก็พูดออกมาแบบนั้นโดยไม่แน่ใจว่าเป็นคำชมหรือเปล่า แม้แทอุนจะไม่เข้าใจความหมาย แต่ก็พยักหน้าและบอกว่าเข้าใจ เขาแอบคิดว่าคนที่แนะนำงานพวกนี้ให้มีบุคลิกคล้ายคลึงโซรัม ดังนั้นจึงไม่น่าจะมีผลร้ายอะไร

ทันทีที่ตัดสินใจได้แล้ว เขาจึงเอ่ยขึ้น

“เอาละ สุดท้ายแล้วถ้าคุณปฏิเสธอันนี้ ผมจะอ้อนวอนขอร้องคุณตั้งแต่ตอนนี้เลยครับ”

หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์นำเอกสารที่ซ่อนไว้ออกมาวางตรงตำแหน่งซึ่งอยู่ตรงกลางระหว่างโซรัมและแทอุน

“มีโฆษณาที่เสนอให้คุณสองคนเล่นด้วยกันครับ ผมไม่อยากให้พลาดไปจริง ๆ ผมเลยยอมรับเงื่อนไขทั้งหมดและเรียกค่าตัวสูงสุดเท่าที่เคยมีมาเลยละครับ”

“โอ้โฮ เจ๋งสุด ๆ ที่ไหนเหรอครับ”

“เป็นบริษัทที่มีเหตุผลมากพอที่จะทำแบบนั้นครับ”

รอยยิ้มของเขาดูมีเลศนัย

ในสัปดาห์แรกของเดือนพฤษภาคม ศูนย์บัญชาการจัดการปราบปราม ปรากฏการณ์รอยแยกกำลังยุ่งอยู่กับการเก็บกวาดเหตุการณ์ดันเจี้ยนระดับหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีผู้พิทักษ์บางคนที่ทำงานไม่ได้เพราะอาการบาดเจ็บ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องปกติที่คนอื่น ๆ ต้องออกไปทำงานบ่อยขึ้น ทำให้สถานการณ์ค่อนข้างวุ่นวายอยู่ตลอด

สิบวันหลังเหตุการณ์ชุลมุนของดันเจี้ยนภูเขาบุกฮันซานระดับหนึ่ง โซรัมและแทอุนซึ่งหายจากอาการบาดเจ็บเป็นชุดสุดท้ายก็กลับมาทำงานทั้งสองสลัดชุดผู้ป่วยแล้วกลับไปเป็นเจ้าหน้าที่รัฐสวมชุดสูทสีดำพร้อมผูกเนกไทสีเข้ม

อายองบอกว่าเธอไปใช้ออฟฟิศของทีมหนึ่งแทน เพราะไม่ชอบออฟฟิศของทีมเจ็ดที่มีเธออยู่แค่คนเดียว แล้วออฟฟิศของทีมเจ็ดซึ่งมืดมิดมาระยะหนึ่งก็กลับมาสว่างอีกครั้ง

ศูนย์ใหญ่กลับมามีสภาพดังเดิม

ทว่าสำหรับโซรัมและแทอุน นอกเหนือจากตารางของผู้พิทักษ์ก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขายังมีตารางถ่ายทำรายการเพิ่มเข้ามาด้วย

“โอ้โฮ ไม่ได้มาที่นี่นานแล้วนะเนี่ย”

ในเช้าวันธรรมดาวันหนึ่ง คนที่ยืนอยู่หลังกล้องและยิ้มอย่างมีความสุขคือพีดี[4] หลักของรายการทีวี*ออกไปทำงานกันเถอะ!*

ออกไปทำงานกันเถอะ! เป็นรายการบันเทิงที่ตามติดชีวิตการทำงานในแต่ละวันของคนหลากหลายอาชีพ ว่าวันวันหนึ่งพวกเขาทำอะไรบ้าง ขอบเขตของผู้ที่มาออกรายการกว้างมาก มีตั้งแต่อาชีพซึ่งเห็นได้ทั่วไปจนถึงผู้เชี่ยวชาญด้านซอสถั่วเหลืองที่มีประวัติยาวนานถึงเจ็ดสิบปี และรายการก็แสดงให้เห็นถึงแง่มุมที่น่าสนใจในชีวิตของแต่ละคน ดังนั้นแม้จะเป็นรายการบันเทิงเหมือนกัน แต่ก็มีมุมค่อนข้างสำรวมกว่ารายการวาไรตี้ที่ทุกคนพูดคุยกันเสียงดังเอะอะในสตูดิโอ

ตอนที่แทอุนเปิดประตูหอพักและก้าวออกมา เขาก็ชะงักเมื่อเห็นกล้องอยู่ตรงหน้าโถงทางเดิน โซรัมเองก็เปิดประตูห้องข้าง ๆ เกือบจะในเวลาเดียวกัน เขายิ้มและตบไหล่ที่แข็งทื่อของแทอุน จากนั้นก็เดินตรงไปหาผู้กำกับกล้องและทีมงาน

“เริ่มถ่ายจากที่นี่เลยเหรอครับ”

“ครับ ช่วยกล่าวทักทายหน่อยครับ”

โซรัมและแทอุนยืนอยู่หน้ากล้อง เลนส์กลม ๆ ส่องแสงเจิดจ้าอยู่ตรงหน้าของทั้งคู่ การดูทีวีกับการมายืนอยู่ต่อหน้ากล้องนั้นแตกต่างกันราวคนละโลก โซรัมโบกมือทักทายหน้ากล้องแทนแทอุนที่ตัวแข็งทื่อ

“สวัสดีครับ ชินโซรัมครับ ตอนนี้ก็เช้าแล้ว พวกเรากำลังออกจากหอพักบนชั้นยี่สิบหกและลงไปทำงานที่ชั้นสิบสามครับ”

โซรัมหันไปมองแทอุน

“สวัสดีครับ ฮันแทอุนครับ”

แทอุนก้มศีรษะด้วยความเกร็ง จนผู้กำกับถามว่า “โอ้ คำที่อยากพูดมีแค่นั้นเหรอครับ”

---

[4] คำย่อที่มาจากคำว่า Producer Director ซึ่งหมายถึงตำแหน่งที่ต้องรับผิดชอบทั้งในฐานะโปรดิวเซอร์และไดเร็กเตอร์ (ผู้กำกับ) ในคนเดียวกัน

“...ผมจะทำให้ดีที่สุดครับ”

อึม คาแร็กเตอร์เป็นแบบนี้สินะ ผู้กำกับและทีมงานเข้าใจเช่นนั้น ระหว่างขั้นตอนการตัดต่อ พวกเขาอาจต้องใส่เสียงแทนช่วงที่เงียบ และเพิ่มคำบรรยายที่คาดเดาถึงความตั้งใจจริงของชายผู้เงียบขรึมคนนี้

“เวลาที่ไม่มีการเรียกตัวให้ออกไปปฏิบัติการ ผมมักจะทำรายงานครับ”

โซรัมพูดโกหกอย่างไม่ละอายใจ ผ้าห่มลำค่าผืนนั้นของเขาถูกเก็บไว้ตรงมุมหนึ่งของห้องทำงานหัวหน้าทีมนานแล้ว ทันทีที่มาถึงออฟฟิศ เขาก็ยืดร่างกายซึ่งเคยอ่อนปวกเปียกขึ้นและพิมพ์แป้นพิมพ์

“หัวหน้าชินครับ ไม่ฝึกเหรอครับ สามปีก่อนคุณเคยแนะนำศูนย์ฝึกด้วยนี่ครับ”

“แน่นอนว่าต้องฝึกสิครับ แต่ตอนนี้ทั้งผมและคุณฮันแทอุนต่างได้รับบาดเจ็บ ถ้าเราลงไปที่สนามฝึกซ้อม คงจะถูกไล่ออกมานะครับ”

พีดีเองก็เห็นด้วย นี่เป็นเหตุผลที่เขาไม่อาจปฏิเสธได้

“งั้นช่วยทำให้ดูหน่อยได้ไหมครับว่ารายงานนี้ใช้ในศูนย์บัญชาการจัดการปราบปรามปรากฏการณ์รอยแยกยังไง”

“...อึม เรื่องนั้นให้คุณฮันแทอุนที่เพิ่งออกรายการครั้งแรกลองอธิบายดูไหมครับ”

“อา”

โซรัมสะกิดเท้าแทอุนอยู่ใต้โต๊ะแล้วขยิบตาให้อย่างตั้งใจ รายงานของเขาจะถูกเผยแพร่ออกไปไม่ได้ ไม่ใช่เพราะต้องการรักษาความลับ แต่เป็นเพราะเขาเขียนไปแบบส่งๆ ไม่ได้ใส่ใจอะไร

พีดีไม่รู้สถานการณ์นี้ จึงเข้ามาตรงด้านหลังแทอุน

“เจ้าหน้าที่ฮันครับ ช่วยโชว์หน้าจอตรงส่วนที่สามารถถ่ายทำได้ให้ดูหน่อยได้ไหมครับ”

“นี่คือหน้าตาของรูปแบบรายงานครับ”

รายงานนี้เป็นไฟล์ภาษาเกาหลีที่ประกอบด้วยตารางหน้าตาสมบูรณ์แบบเพื่อให้เหมาะกับภาพลักษณ์ขององค์กรระดับชาติ แทอุนอธิบายวันที่เกิดเหตุ

ระดับ สถานที่ ขั้นตอนการทำลายรอยแยก และคอลัมน์สำหรับใส่หมายเหตุอื่นๆ ส่วนโซรัมนั่งเท้าคางและเอ่ยเสริม

“พวกรอยแยกขนาดเล็กไม่มีอะไรให้เขียนมาก แต่ถ้าปล่อยว่างมากเกินไปก็จะโดนตีกลับครับ เพราะงั้นบางทีก็เขียนๆ ไปให้มันมีน่ะครับ”

“ฮ่าๆๆ เหล่าผู้พิทักษ์ก็เป็นแบบนี้เหมือนกันสินะ เหมือนคนธรรมดาทั่วไปเลยนะครับ”

พีดีระเบิดหัวเราะ เขาคิดว่าหัวข้อนี้เป็นเรื่องน่าเบื่อ แต่ก็ยังทำหน้าตาสดใสกว่าที่คิดไว้ ไม่สิ ความจริงแล้วการที่ผู้พิทักษ์ต้องทำงานคล้ายๆ คนทั่วไปนั้นดูน่าตื่นเต้นด้วยซ้ำ

“ถ้าถ่ายทำตรงนี้เสร็จแล้ว พวกเราขอโฟกัสงานสักครู่นะครับ”

“ครับ ผมขอยืนถ่ายภาพพวกคุณตอนทำงานอยู่ด้านนี้นะครับ”

ทีมถ่ายทำรวมถึงพีดีขยับไปอีกด้านหนึ่งของออฟฟิศ จากนั้นทั้งสองคนก็เคาะแป้นพิมพ์โน้ตบุ๊กอีกครั้ง

เป็นเรื่องแปลกมากที่ได้ยินเสียงพิมพ์แป้นพิมพ์สองตัวพร้อมกันภายในออฟฟิศ เพราะปกติแล้วมีแค่ฮันแทอุนที่เคาะแป้นพิมพ์ และข้างๆ เขาจะเป็นก้อนซึ่งมีผ้าห่มคลุม ก้อนนั้นจะออกมาจากผ้าห่มก็ต่อเมื่อมีสัญญาณเรียกตัวออกปฏิบัติการดัง หรือมีใครมาหา หรือไม่ก็ถึงเวลาพักเที่ยงเท่านั้น

มีข้อความส่วนตัวส่งมาจากเจ้าหน้าที่ซึ่งพยายามนั่งหลังตรงเต็มที่

ชินโซรัม : [ง่วงงงงงงงงง]
ชินโซรัม : [น่าเบื่อ ที่จริงฉันไม่มีงานอะไรให้ทำเลยยยย]

มุมปากของแทอุนยกขึ้น

ฮันแทอุน : [คนหลอกลวง]
เขาส่งคำตอบสั้นๆ

ตอนนั้นเองสัญญาณเรียกตัวก็ดังมาจากข้อมือของแทอุน ปี๊บ ปี๊บ ปี๊บ ทุกสายตาจับจ้องไปยังสายรัดข้อมือที่กำลังส่งสัญญาณ โซรัมเคาะแป้นพิมพ์

ชินโซรัม : [ทำไมถึงเป็นนายล่ะ ㅠㅠㅠㅠ]
ชินโซรัม : [ฉันก็อยากออกไปนะ]

แทอุนเห็นข้อความแจ้งเตือนใหม่บนโน้ตบุ๊กของเขา แต่เมื่อกล้องเข้ามาใกล้มากขึ้น เขาก็กดหน้าจอลงประมาณสี่สิบห้าองศา จากนั้นก็ลุกขึ้นจัดเสื้อแจ็กเก็ตและติดกระดุมที่ปลดออก

กล้องหยุดอยู่ข้าง ๆ เขา แทอุนกะพริบตาเหมือนจะถามว่า 'อะไรเนี่ย' จากนั้นนิ้วจากด้านล่างก็มาสะกิดต้นขา โซรัมทำปากพะงาบ ๆ เป็นคำว่า 'อธิบาย ๆ'

"เราได้รับการเรียกตัวเนื่องจากเกิดรอยแยกขึ้นบนท้องฟ้าเหนือซอยในแขวงฮเยฮวาดงครับ มันค่อนข้างใกล้เลยคิดว่าเหาะไปได้ครับ"

แทอุนเองก็ไม่รู้ว่าทำไม แต่เขาโค้งคำนับให้กล้องราวกับว่าเพิ่งรายงานเสร็จ จากนั้นก็เปิดหน้าต่างแล้วออกไป ทีมงานที่กำลังตัดสินใจว่าใครจะอยู่และใครจะตามแทอุนไปเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง มองดูแทอุนเหาะไปพลางอ้าปากค้างและส่งเสียง "เอ่อ...?"

โซรัมระเบิดเสียงหัวเราะออกมาเป็นครั้งแรกของวันนี้

พอถึงช่วงบ่าย อายองจะเลิกเรียนและมาสมทบกับทีม พอเลยสี่โมงเย็น โซรัมและแทอุนจะมองไปที่ประตูครั้งหนึ่ง

เร็วที่สุดอายองจะเปิดประตูและปรากฏตัวตอนสี่โมงสิบนาที หรืออย่างช้าที่สุดก็ประมาณสี่โมงครึ่งพร้อมทักทายว่า 'หนูมาแล้ว!' ปกติแล้วเธอมักมาในรูปลักษณ์นักเรียนทั่วไปซึ่งมัดผมและสวมแว่นตา แต่ช่วงนี้อากาศร้อน เธอจึงสวมแค่กางเกงพละและเสื้อยืดแขนสั้น

พอสี่โมงสิบห้านาทีเสียงเคาะประตูออฟฟิศของทีมเจ็ดก็ดังขึ้นให้ได้ยิน โซรัมพึมพำว่า "คนเดียวที่จะมามีแค่อายอง..." และแน่นอนว่าคนที่เปิดประตูเข้ามาก็คืออายอง วันนี้อายองไปโรงเรียนโดยสวมคอนแท็กต์เลนส์แทนแว่นตา และปล่อยหน้าม้าลงมาอย่างน่ารัก เธอสวมชุดนักเรียนซึ่งไม่ได้เห็นมาตั้งแต่เดือนมีนาคมอย่างเรียบร้อย รวมถึงผูกเนกไทด้วย

“สวัสดีค่ะ”

อายองเดินจ้ำเข้ามาอย่างรวดเร็ว เธอวางกระเป๋านักเรียนแล้วนั่งลง

“หัวหน้าชิน เจ้าหน้าที่ฮัน ฉันมาทำงานแล้วค่ะ”

บนใบหน้าที่มองมาหาทั้งสองคนแต่งแต้มเครื่องสำอางเล็กน้อย หน้าของเธอขาวกว่าปกติและมีการเฉดดิ้งใต้ดวงตา สองคนในออฟฟิศแลกเปลี่ยนสายตากันโดยไม่พูดอะไร

คราวนี้เป็นห้องแชตกลุ่มของทีมเจ็ดที่มีข้อความเด้งขึ้นเงียบ ๆ

ชินโซรัม : [อายองก็คนหลอกลวง]

ฮันแทอุน : [คนหลอกลวง...]

oายoง : [เงียบน่า]

อายองเปิดโน้ตบุ๊กของเธอเหมือนที่อีกสองคนทำ เธอแอบรำคาญที่โดนถ่ายรูปในเวลาทำงานในช่วงซึ่งต้องเตรียมตัวสอบ เพราะเรื่องที่คิมแจฮยอกพูดถึงสิทธิประโยชน์และอะไรทำนองนั้นเพิ่งผ่านไปไม่นานเท่าไร และเพราะไม่รู้ว่าใครจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกับเรื่องนี้ วันนี้เธอจึงตัดสินใจทำงานของผู้พิทักษ์เท่านั้น

ประมาณห้าโมงเย็น แทอุนก็ได้รับการเรียกตัวเป็นครั้งที่สองของวัน

“ในเมื่อเป็นแบบนี้ ก็ช่วยออกไปปฏิบัติหน้าที่ทางหน้าต่างอีกครั้งตามสไตล์ของทีมหน่อยครับ แบบนั้นดูน่าสนุกกว่า”

ดังนั้นแทอุนจึงออกไปทางหน้าต่างอีกครั้ง และมุ่งหน้าไปยังจุดที่เกิดรอยแยก

ระหว่างทางกลับ เขาจับไหล่ตัวเองแล้วหันคอไปซ้ายทีขวาที แม้ไม่ได้ทำอะไร เป็นพิเศษ ทว่าเขากลับรู้สึกเหนื่อย ตอนนี้เขาเหมือนจะล้มตัวลงนอนบนโต๊ะได้อย่างโซรัมถ้ากล้องหยุดถ่ายทำ

ขณะไปถึงด้านบนสุดของอาคารศูนย์ใหญ่ก็มีสายเรียกเข้า ผู้โทร.คือโซรัม

“ฮันแทอุนครับ”

“ตรงดิ่งมาจากตรงนั้นเลยนะครับ แล้วก็เลี้ยวขวา”

แทอุนทำตามคำสั่งโดยไม่วางสาย ไม่นานก็พบโซรัมอยู่หลังตึกตึกหนึ่ง ซึ่งมีคนอยู่ไม่กี่คน โซรัมโบกมือข้างหนึ่งแล้วกดบุหรี่ลงบนถังขยะเพื่อดับมัน เขาอยู่คนเดียวโดยไม่มีกล้องรอบตัว

“ทำไมมาอยู่ที่นี่”

“ทีมถ่ายทำตามกาอึลกับอายองไปทำงานระหว่างที่ฉันก็ออกไปทำงานด้วย พวกเราเลยมีเวลาว่างสักพัก”

ผู้กำกับไม่พลาดโอกาสที่จะถ่ายทำผู้พิทักษ์ดาวรุ่ง แทอุนดีใจที่ได้ยืนพักแบบนี้แทนที่จะนั่งตัวแข็งทื่อ แล้วถุงกระดาษที่ไม่คุ้นตาในมือของโซรัมก็เตะตาเขา

“นั่นอะไร”

“อา ภาคต่อของหนังสือที่ฉันชอบ เห็นวางอยู่บนแผงก็เลยซื้อมา”

“เล่มก่อนหน้านี้ชื่ออะไร”

“*ถึงการตกหลุมรักไม่ใช่บาป แต่เธอก็ควรมีสติ*”

มันเป็นชื่อหนังสือที่คุ้นเคย ตอนเห็นชื่อเรื่องครั้งแรก เขารู้สึกเหมือนกำลังดูอาหารแปลก ๆ บางอย่าง แต่ตอนนี้กลับรู้สึกแสบร้อนราวกับว่ามีบางอย่างสัมผัสปลายนิ้วอย่างไม่ถูกต้อง

โชคดีที่เป็นวันซึ่งสามารถแสร้งทำเป็นหลับตาครู่หนึ่งเพราะความเหนื่อยล้าได้

“เรื่องการถ่ายทำไม่จำเป็นต้องรู้สึกกดดันมากเกินไปหรอก มันเป็นกิจวัตรประจำวันสำหรับพวกเราก็จริง แต่พอคนที่อยู่นอกศูนย์ใหญ่ได้ดูแล้วก็จะรู้สึกตื่นเต้น เหมือนอย่างเบื้องหลังชีวิตในหอพักของไอดอล แค่พวกเขาทำอาหารและทำความสะอาดตามปกติก็ดูน่าสนใจแล้ว”

โซรัมใช้ปลายนิ้วจิ้มเอวแทอุน

“เพราะงั้นผ่อนคลายหน่อยเถอะ ยิ่งคิดมากเท่าไหร่มันก็ยิ่งออกมาดูเกร็งเท่านั้น”

“ถ้าทำได้ก็ทำไปแล้วสิ แต่ยังดีที่นายกับอายองอยู่ด้วย”

แทอุนพูดพลางลูบหลังคออย่างเก้อเขิน

“...แต่ถ้านายออกมาแข็งเหมือนก้อนหิน ก็น่าจะบรรลุเป้าหมาย”

“เป้าหมายอะไร”

“เป้าหมายในการออกอากาศ มันมีเพื่อให้เราดูไม่เหมือนฮีโร่ผู้ยิ่งใหญ่ผู้คนคงไม่เกรงกลัวคนที่ประหม่าหน้ากล้องหรอก”

“อ๋อ”

แทอุนเตรียมใจไว้แล้วว่าเขาจะต้องออกมาดูตลกเล็กน้อย มือใหม่แข็งที่อมักตกเป็นเป้าหมายในการโดนแกล้งอยู่แล้ว

“นั่นแหละ ทำสำเร็จแล้ว”

โซรัมหัวเราะยาว

ดอกไม้ที่เพิ่งแตกกลีบบานสะพรั่ง เกสรดอกไม้ปลิวว่อน มีปุยนุ่นติดบนไหล่ของโซรัม แทอุนเอื้อมมือแตะคอเสื้ออีกฝ่ายเบา ๆ

“อา แต๊งกิ้ว”

ปุยนุ่นปลิวไป โซรัมไม่ได้สนใจการสัมผัสของแทอุน ตอนนั้นเองคำพูดพึมพำของชายที่ไม่มีความกล้าจะกระชับความสัมพันธ์แต่กลับมีความปรารถนาก็เข้ามาในความคิด

‘ฉันรอคอยทั้งวันให้มีเศษด้ายหรือฝุ่นเกาะคอเสื้อ เพราะนั่นเป็นโอกาสที่จะได้เอื้อมไปสัมผัสผิวเนียนขาวบริสุทธิ์’

...อา

แทอุนมองฝ่ามือตัวเอง

“จริงสิ ฮันแทอุน ฉันกำลังคิดจะแสดงฉากเจ๋ง ๆ ในตอนท้าย ฟังนะพวกเราสามคนออกไปทำภารกิจพร้อมกัน...”

เมื่อโซรัมชวนคุย ความคิดสั้น ๆ ที่ว่าก็จบลง ข้อเสนอนี้ไม่ใช่สิ่งที่แทอุนจะคัดค้าน เขาจึงเห็นด้วย ขณะกำลังฟังคำอธิบายก็ไม่มีลมพัดไปทางโซรัมอีกเลย

ตอนที่ทั้งสามคนกินอาหารเย็นด้วยกันในโรงอาหารก็มีการถ่ายทำด้วย ระหว่างนั้นก็มีเจ้าหน้าที่หลายคนจากแผนกอื่น ๆ ติดมาในกล้องด้วย ซึ่งเข้ามาแนะนำตัวเองและเดินผ่านไป

หลังกินอาหารเสร็จ สัญญาณเรียกตัวของโซรัมก็ดังขึ้น

“เราจะถ่ายทำฉากนี้เป็นฉากสุดท้ายนะครับ”

ผู้กำกับกล่าว ดวงอาทิตย์ตกแล้ว โซรัมตบหลังแทอุนและอายองเบา ๆ

“งั้นมาถ่ายรูปจบงานแบบสวย ๆ กันเถอะครับ มีตากล้องคนไหนไม่กลัวความสูงบ้างไหมครับ”

สองคนที่ได้รับเลือกเหาะขึ้นไปบนท้องฟ้าด้วยพลังของโซรัมเพื่อถ่ายภาพ สีหน้าพวกเขาซึ่งนั่งอยู่บนเครื่องบินกระดาษขนาดยักษ์เต็มไปด้วยความตื่นเต้นที่ปิดไม่มิด

กล้องที่พวกเขาถืออยู่จับภาพคนสามคนออกไปทำงานด้วยกันพร้อมทิวทัศน์ยามค่ำคืนของกรุงโซลแสนตระการตา ซึ่งมีเพียงทีมภาคอากาศเท่านั้นที่มองเห็นวิวนี้ได้จากกลางอากาศ

ในที่สุดก็มาถึงจุดที่เกิดรอยแยก โซรัมดึงดาบที่เอวออกมาตรงหน้ารอยแยกสีดำสนิท

ฉึบ

ดาบเฉือนใส่รอยแยกยาวที่อยู่บนต้นไม้ โซรัมซึ่งกำจัดรอยแยกเรียบร้อยลงมาสู่พื้นพร้อมใบไม้บางส่วนที่ร่วงลงมาด้วย พีดีถือกล้องเดินเข้าไปหาโซรัม

“หัวหน้าชินครับ ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ให้ผมถ่ายทำฉากการปฏิบัติการของพวกคุณ พอได้มาเห็นด้วยตาตัวเองก็ยิ่งรู้สึกมั่นใจขึ้นไปอีก...ผมเชื่อว่าประเทศนี้จะปลอดภัยเพราะพวกคุณครับ”

โซรัมไม่ตอบทันที *อืม*...เขาเลือกคำพูดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยพร้อมรอยยิ้ม

“ผมจะพยายามเต็มที่เพื่อปกป้องที่นี่ไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ครับ”

หลังให้คำตอบสั้น ๆ โซรัมก็กลับไปหาอายองและแทอุนที่กำลังมองเขาอยู่

“โอ้โฮ พี่ก็เท่พอตัวนะเนี่ย”

“งั้นก็ค่อยยังชั่ว ฮันแทอุน นายคิดว่ามันโอเคไหม”

คำถามนี้พุ่งไปหาแทอุนซึ่งตอนนี้คุ้นเคยกับการยืนข้าง ๆ เขาแล้ว แทอุน

มองโซรัมแล้วตอบเบา ๆ

“ก็เป็นแบบนี้มาตลอดนี่”

“อะไรนะ”

แทอุนปิดปากเงียบ แม้โซรัมจะขมวดคิ้วแล้วถามว่าทำไมเอไอถึงทำงานผิดปกติอีกแล้ว แต่ก็ไม่มีประโยชน์

ระหว่างทางกลับ ทั้งสามคนแวะร้านไอศกรีมและตัดสินเลือกคนจ่ายเงินด้วยเกมบันไดงู[5] ซึ่งเกมแรกอายองแพ้จึงถูกปัดให้เป็นการซ้อม และในเกมที่สอง โซรัมเป็นคนแพ้ เขาจึงต้องรูดบัตรเครดิตของตัวเอง

การถ่ายทำจบลงตอนที่ทั้งสามคนเลิกงานพร้อมกันเวลาสี่ทุ่ม

สายการบินเคอาร์แอร์ไลน์ซึ่งเป็นสายการบินระหว่างประเทศ เริ่มโปรโมตตัวเองเมื่อไม่กี่วันก่อนด้วยประโยคที่ว่า ‘โฉมหน้าใหม่ของสายการบินเคอาร์แอร์ไลน์’ บนหน้าหลักของเว็บไซต์ และตรงกลางมีเงานายแบบสองคนที่ยังไม่เปิดเผย

ทว่าไม่มีใครไม่รู้ว่าสองคนนี้คือใคร เป็นเพราะด้านข้างคนคนหนึ่งมีรูปเครื่องบินกระดาษอย่างชัดเจน

ไม่ทันที่ตัวตนของทั้งคู่จะถูกเปิดเผย กระทู้ในเว็บไซต์ต่าง ๆ ก็ร้อนแรงแล้ว และทันทีที่ภาพคนสองคนสวมเครื่องแบบกัปตันสายการบินปรากฏขึ้นจากเงา ก็มีการต่อคิวกันเข้าเว็บไซต์ทางการของสายการบิน ซึ่งเหตุการณ์แบบนี้จะเกิดขึ้นเฉพาะช่วงลดราคาครั้งใหญ่เท่านั้น แต่ครั้งนี้ผู้คนกลับเข้าเว็บไซต์เพื่อรับโฟโต้การ์ดซึ่งแจกตามลำดับก่อนหลัง

นายแบบสายการบินเคอาร์แอร์ไลน์คืองานที่แผนกประชาสัมพันธ์

[5] เกมกระดานที่มีเส้นขีดไว้เหมือนบันได ซึ่งจะมีกี่ขั้นก็ได้ มีจุดเริ่มและจุดจบอยู่คนละด้าน เมื่อเริ่มเดินจากจุดที่เลือกไว้ ก็ต้องเดินเลี้ยวไปตามเส้นที่เจอก่อนไปเรื่อย ๆ จนถึงสุดทางอีกฝั่งหนึ่ง จะระบุของรางวัลหรืออะไรก็ได้ตามที่ผู้เล่นกำหนดไว้แต่แรก

เสนอให้สมาชิกทีมภาคอากาศสองคนอย่างกระตือรือร้น ปัจจุบันคงเป็นเรื่องยากที่จะหานายแบบคนใดในเกาหลีใต้ซึ่งเหมาะกับคอนเซปต์การบินได้ดีกว่าชินโซรัมและฮันแทอุน ดังนั้นทางสายการบินจึงเสนอเงื่อนไขที่น่าทึ่งนี้

ในวันที่ภาพของพวกเขาเผยแพร่ ผู้คนต่างส่งเสียงเชียร์เมื่อเห็นทั้งคู่สวมชุดเครื่องแบบสีกรมท่า

ในภาพถ่าย โซรัมกำลังแตะเฮดเซตและยิ้มเห็นฟันเล็กน้อย รอยยิ้มของเขาทำให้รู้สึกว่าถ้าเขาควบคุมเครื่องบินจริง ๆ ต้องแอบปล่อยมุกตลกระหว่างการประกาศบนเครื่องบินแน่ ๆ แทอุนที่อยู่ถัดจากโซรัมถือกระเป๋าเดินทางและมองตรงไปข้างหน้าด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เขาสวมหมวกเครื่องแบบบนศีรษะ ทรงผมที่ปัดไปข้างหลังอย่างหาได้ยากขับเน้นใบหน้าคมเข้มเป็นอย่างดี

ภาพอื่น ๆ เป็นภาพทั้งคู่เดินผ่านกันที่สนามบินและสบตากัน ภาพพวกเขานั่งเคียงข้างกันในห้องนักบินในบทบาทกัปตันและผู้ช่วยนักบิน และภาพพวกเขานั่งบนหัวเครื่องบินใต้ท้องฟ้าสีคราม

ท่ามกลางความสนใจที่หลั่งไหลเข้ามา สายการบินซึ่งจริงจังกับการนับถอยหลังตั้งเวลานับถอยหลังวันที่จะปล่อยโฆษณาทางทีวีและวิดีโอเบื้องหลังการถ่ายทำไว้

[นับถอยหลังอะไรอีก ㅠㅠ สายการบินเคอาร์แอร์ไลน์เปลี่ยนจากบริษัทสายการบินไปเป็นบริษัทปล่อยจรวดแล้วเหรอ]

[อา ได้โปรดเถอะ เครียดจะแย่อยู่แล้ว ㅠㅠㅠㅠ]

ผู้คนจำนวนมากต่างเฝ้ารอข่าวถัดไปจนหน้าโฮมเพจของบริษัทเต็มไปด้วยหัวข้อการประท้วงที่ว้าวุ่นใจ

อีกหนึ่งเดือนครึ่งกว่าคลิปวิดีโอจะถูกเผยแพร่

โซรัมและแทอุนมาถึงสถานที่ถ่ายทำซึ่งมีเครื่องบินจำลองขนาดใหญ่ตั้งอยู่

“ว้าว เจ้าหน้าที่ฮันเท่มากเลยนะครับ”

แทอุนในชุดเครื่องแบบที่เดินออกมาจากห้องรับรองอย่างงุ่มง่ามมองไปทางต้นเสียง ตรงนั้นโซรัมซึ่งสวมชุดแบบเดียวกันนั่งรอบนเก้าอี้อยู่ก่อนแล้ว

“แล้วผมล่ะครับเป็นไง”

“ดูเหมาะมากเลยครับ”

“ถึงจะฟังดูไร้อารมณ์ แต่ก็ขอบคุณครับ”

...พูดจริงนะ เป็นเรื่องปกติสำหรับคนรูปร่างบางและสูงโปร่งอย่างโซรัมที่ไม่ว่าจะสวมอะไรก็ล้วนดูดี ขณะที่แทอุนกำลังจะเดินไป ผู้กำกับก็เห็นทั้งสองคนซึ่งเตรียมตัวเสร็จแล้ว

“เอาละ เรามาเริ่มด้วยการถ่ายภาพเดี่ยวกันก่อนนะครับ”

“ครับ”

โซรัมและแทอุนต่างไปยืนอยู่ตรงหน้าพื้นหลังสีขาวที่เตรียมไว้ให้แต่ละคน

แล้วก็เป็นไปตามที่คาดไว้ ฝั่งโซรัมถ่ายทำด้วยความราบรื่น ส่วนด้านแทอุนมีคำขอเช่น “ขอเป็นธรรมชาติกว่านี้หน่อย...ปรับสีหน้าให้ดูนุ่มลงนิดนึง...” ดังขึ้นให้ได้ยิน ดังนั้นโซรัมจึงถ่ายทำเสร็จเร็วกว่ามาก ส่วนแทอุนซึ่งทำเต็มที่แล้วแอบรู้สึกขมขื่นเล็กน้อย แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

การถ่ายภาพเดี่ยวดำเนินต่อไปอีกพักใหญ่ โซรัมซึ่งพักผ่อนบนเก้าอี้แล้วครู่หนึ่งเดินมาด้านหลังกล้องที่กำลังถ่ายแทอุนอยู่ แทอุนซึ่งมีสีหน้าเกร็งถามอย่างไม่เต็มใจ

“...คุณจะยืนอยู่ตรงนั้นเหรอครับ”

“ครับ เดี๋ยวผมดูให้ อืม มันก็ออกมาดีแล้วนะ ทำไมถึงต้องถ่ายซ้ำอีกล่ะครับ”

“ความรู้สึกมันแตกต่างจากที่ผมต้องการนิดหน่อยครับ คือ...ถ้าไม่คำนึงถึงคอนเซปต์ก็คงไม่เป็นไร เพราะยังไงคนที่เครื่องหน้าชัดก็ขึ้นกล้องอยู่แล้ว”

“....”

“แต่ขอลองถ่ายอีกสักสองสามช็อตนะครับ ยิ่งถ่ายเยอะก็ยิ่งดีขึ้นครับ”

“นั่นก็ถูกครับ เจ้าหน้าที่ฮันผ่อนคลายไหล่หน่อยครับ หรือไม่ก็ลอง

ทำแบบนี้ดู”

โซรัมวางมือบนหลังส่วนล่างให้อีกฝ่ายดู ขณะที่แทอุนเลียนแบบท่าทางนั้น เสื้อเชิ้ตและแจ็กเก็ตเครื่องแบบของเขาก็ถูกรั้งจนตึง เสียงเชียร์โดยไม่รู้ตัวของเหล่าทีมงานดังขึ้นทันที

“โอ้ ดีครับ ดี กะแล้วว่าคนที่อยู่ด้วยกันตลอดต้องรู้ใจกัน”

“...”

แทอุนอยากจะหลบไปที่ไหนสักแห่งครู่หนึ่ง แต่โชคดีที่สีหน้าไร้อารมณ์ตามปกติทำให้เขาถ่ายต่อไปได้ ถึงอย่างนั้นก็เกือบล่มอยู่หลายครั้งเพราะเสียงเร้าของโซรัมทำนองว่า “ว้าว คุณฮันแทอุนหล่อกินคนมาก” ที่คอยแทรกมาเป็นระยะ

เสียงชัตเตอร์ดังขึ้นอีกหลายสิบครั้ง แทอุนซึ่งยืนอยู่ใต้แสงไฟร้อนมาตลอดเริ่มมีเหงื่อไหลซึมบนหน้าผาก และใบหน้าก็ขึ้นสีแดงเล็กน้อย

“ซับหน้าหน่อย อึม เจ้าหน้าที่ฮันครับ คุณช่วยใช้พลังให้สิ่งของรอบๆ ลอยหน่อยได้ไหมครับ มันน่าจะอิมแพ็กต์พอสมควรเลยครับ”

“ไม่ได้ครับ”

โซรัมที่อยู่ข้างๆ พูดแทรกขึ้นมา

“ไม่เคยมีการเปิดเผยข้อมูลเรื่องความสามารถของเจ้าหน้าที่ฮัน ดังนั้นถ้ามีวิดีโอเล็ดลอดออกไป ศูนย์ใหญ่จะสั่งให้ลบไฟล์ทั้งหมดเลยครับ แค่ถ่ายภาพแล้วเอาไปใส่ CG เถอะครับ”

“อ้อ ครับ”

“เพราะนี่เป็นอาชีพที่ต้องรักษาความลับในระดับหนึ่งเลยครับ ขอโทษด้วยนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ”

ในสถานการณ์ชวนลำบากใจเช่นนี้ โซรัมบอกปัดไปก่อนที่แทอุนจะทันได้พูดอะไร เมื่อแทอุนมองมาที่เขา โซรัมก็ยืดอกและทำสีหน้าประมาณว่า ‘ฉันทำดีใช่ไหม’

หลังจากนั้นไม่นาน ในที่สุดผู้กำกับก็พยักหน้า จริงๆ แล้วเพราะเป็นนายแบบโปรโมตสินค้า ผู้กำกับจึงพยายามถ่ายภาพออกมาให้ดูนุ่มนวล

แต่พอถ่ายไปเรื่อย ๆ ก็เป็นอย่างที่โซรัมว่า หน้าตาและรูปร่างแบบนั้นจะจู้จี้อะไรอีก

เขาจึงตัดสินใจปรับเปลี่ยนความตั้งใจเดิมเล็กน้อย ด้วยการเน้นย้ำถึงภาพลักษณ์ที่ร่าเริงของโซรัมและภาพลักษณ์ที่จริงจังของแทอุน ทำให้เห็นความแตกต่างชัดเจน

"พักสักหน่อยแล้วค่อยถ่ายต่อนะครับ"

ทีมงานแยกย้ายกันไป และโซรัมก็เดินเข้ามาหาแทอุน

"อะ"

จากนั้นเขาก็ยื่นขวดน้ำให้แล้วยิ้มแฉ่ง

"รู้สึกขอบคุณใช่ไหมครับ วันนี้ผมเป็นหัวหน้าที่พึ่งพาได้มากใช่ไหม"

"...ครับ"

ตอนยื่นมือไปรับขวดน้ำ นิ้วของพวกเขาสัมผัสกันชั่วครู่ และขณะรับฝาขวดน้ำไป บริเวณที่สัมผัสกันก็กว้างขึ้นเล็กน้อย

หลังจากถ่ายทำในร่มเสร็จ ลำดับต่อไปคือถ่ายทำกลางแจ้ง

องค์ประกอบซึ่งวางแผนไว้คือฉากที่โซรัมและแทอุนนั่งอยู่บนหัวเครื่องบินที่ลอยอยู่ในอากาศ บริษัทโฆษณาที่เสนอคอนเซปต์นี้และผู้กำกับที่รับผิดชอบการถ่ายทำต่างเห็นพ้องกันว่าสิ่งนี้เป็นไปได้ เพราะชินโซรัมและฮันแทอุนมีความสามารถในการเหาะ และมันจะกลายเป็นฉากหลักอย่างแน่นอน

อย่างไรก็ตามเพื่อถ่ายทำฉากนั้น ท้องฟ้าด้านหลังเครื่องบินต้องเป็นสีฟ้ากระจ่างใส แต่ตอนนี้เมฆก้อนใหญ่กำลังลอยไปบดบังดวงอาทิตย์ ผู้กำกับมองอย่างขุ่นเคือง และบอกว่าเหมือนมีชีรูต็อก[6] ลอยอยู่เลย

เมฆเคลื่อนตัวไปช้า ๆ การหยุดพักยาวนานขึ้นเล็กน้อยเพราะพวกเขาต้องรอให้เมฆผ่านไปก่อน โซรัมและแทอุนนั่งข้างกันบนเก้าอี้พับที่วางอยู่กลางแจ้ง

---

[6] ต็อกที่นึ่งบนเตา มีลักษณะเป็นก้อนสีน้ำตาลเรียงเป็นชั้น โดยผสมถั่วแดง ถั่วเขียว หรือถั่วเหลืองให้เป็นสีนั้น ๆ

“ความรู้สึกในการถ่ายทำโฆษณาครั้งแรกเป็นยังไงบ้างครับ เจ้าหน้าที่ฮัน”

มีเพียงคำตอบเดียวที่แทอุนให้ได้

“...ให้ออกปฏิบัติการวันละสิบรอบยังดีกว่าอีกครับ”

“ดูเหนื่อยจังแฮะ ลองทำความคุ้นเคยกับมันดูดีกว่า”

เมื่ออยู่กันแค่สองคน โซรัมก็พูดด้วยน้ำเสียงสบาย ๆ อีกครั้ง

“ไม่รู้สิ” แทอุนตอบราวกับว่าเรื่องนี้เป็นไปไม่ได้

โซรัมเงยหน้ามองเครื่องบินที่จะถ่ายทำ

“อืม อีกเดี๋ยวน่าจะต้องเหาะขึ้นไป”

“อย่าใช้พลังนะ เดี๋ยวฉันทำให้นายลอยขึ้นไปเอง”

“ไม่ต้องเลย ทำเพื่อ?”

“หมอบอกว่า ถึงจะออกจากโรงพยาบาลแล้ว แต่อย่าเพิ่งใช้พลังมากเกินไป”

“แค่เหาะขึ้นไปเนี่ยนะ...”

“ตอนที่ไม่ได้ทำงานก็ช่วยดูแลตัวเองหน่อย”

สำหรับโซรัม การทำให้ตัวเองเหาะขึ้นไปต้องใช้พลังเพิ่มอีกขั้น ดังนั้นจึงเป็นความจริงที่เขาต้องใช้พลังมากกว่าการขี่ยานพาหนะตามปกติเล็กน้อย

แต่พอได้ยินคำพูดของแทอุน โซรัมก็พูดไม่ออก *มากังวลกับคนที่มีพลังในการฟื้นตัวระดับหนึ่งเหมือนตัวเองงั้นเหรอ ตัวเองก็เพิ่งเข้า ๆ ออก ๆ โรงพยาบาลอยู่เลย*

แม้ว่าโซรัมจะไม่รู้เรื่องเกี่ยวกับฮันแทอุนในตอนนี้ แต่คนที่มีรูปร่างหน้าตาและบุคลิกแบบเดียวกันนี้เสียสละชีวิตตัวเองสามครั้งเพื่อช่วยใครบางคน ไม่รู้ว่าใครควรเป็นห่วงใครกันแน่

โซรัมก็รู้ว่าตัวเองรู้สึกกับแทอุนชาติก่อน ๆ กับแทอุนในตอนนี้แตกต่างกัน เพราะแบบนั้นในหัวของเขาจึงตอบสนองต่อคำพูดของอีกฝ่ายไม่ไวเหมือนเมื่อก่อน

“ไม่เอา ฉันจะใช้พลังแบบเต็มสูบไปเลย”

พอโซรัมโต้ตอบด้วยสีหน้าบูดบึ้ง แทอุนก็ขมวดคิ้ว

“ช่วยเชื่อฟังตอนที่ยังพูดดี ๆ ด้วยได้ไหม”

“ไหนลองพูดไม่ดีดูซิ”

“…”

แทอุนจ้องโซรัมพร้อมโน้มหน้าลงมาใกล้ใบหู โซรัมยืดอกราวกับท้าทายให้ทำ ไม่นานโซรัมก็เงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินประโยคที่ดังก้องในหู

“นายสบถเป็นภาษาถิ่น! จะให้ฉันฟังไม่ออกละสิ!”

โซรัมอารมณ์เสีย เขากำหมัดแน่นและส่งเสียงฟืดฟัดใส่แทอุนซึ่งตีหน้าซื่อเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เคมีที่ดูเข้ากันนี้ทำให้ทีมงานที่เดินผ่านไปผ่านมาหัวเราะ

“นี่”

“ทำไม”

“ตอนฝึกซ้อมฉันได้ยินหมดแล้วเถอะ”

เพราะยืนอยู่ข้าง ๆ นักวิจัย เขาถึงได้รู้ความจริงเรื่องสำคัญ

“อะไร”

“มันเขียนไว้ว่านายอายุน้อยกว่าฉันตั้งหนึ่งปี ยังไม่ผ่านวันเกิดเลย เพราะงั้นอย่ามากวนโอ๊ยนะ”

“…”

*เด็กน้อย*จริง ๆ…แทอุนหันไปด้านข้าง วันเกิดของเขาคือช่วงปลายเดือนพฤศจิกายน และเขาจะนิ่งเงียบเสมอเมื่อถูกตื๊อถามว่าเกิดเมื่อไร เรื่องที่ว่าตัวเองเกิดช้ากว่าโซรัมเกือบหนึ่งปีมีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้

ทีมงานเดินเข้ามาหาพวกเขาสองคน

“การถ่ายทำน่าจะช้าออกไปอีกนะคะ ระหว่างรอเชิญไปเปลี่ยนเสื้อผ้า กินอาหารว่าง พักผ่อนได้ตามอัธยาศัยเลยค่ะ เพราะเดี๋ยวต้องแต่งหน้าเพิ่มก่อนถ่ายอยู่แล้วค่ะ”

“ครับ”

ถ้าเป็นเพราะเหตุผลอื่นก็ว่าไปอย่าง แต่พอเป็นเรื่องสภาพอากาศก็ย่อมทำอะไรไม่ได้ เนื่องจากทั้งคู่หาเวลาในวันธรรมดาได้ยากเพราะต้องสแตนด์บายออกปฏิบัติการ ทีมงานจึงจัดตารางเวลาให้เป็นช่วงสุดสัปดาห์